

ชื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ การวิเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ
ผู้ศึกษา นางสาวชนากานต์ พรานพาน **ปริญญา** ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน)
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.สุจินต์ วิศวธีรานนท์ **ปีการศึกษา** 2546

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาลักษณะทั่วไปโดยภาพรวมของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ.ศ.2535-2545 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2) ศึกษาลักษณะของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือจำแนกตามเนื้อหาวิชาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน งานวิจัยที่ศึกษา คือ วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่าง พ. ศ. 2535 – 2545 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช จำนวน 58 เรื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวิเคราะห์ วิทยานิพนธ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยปรากฏว่า (1) งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 32 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.17 เป็นวิทยานิพนธ์ที่ได้รับอนุมัติให้สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2543 จำนวน 11 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.97 ส่วนใหญ่ศึกษาตัวแปร 2 ตัวแปร จำนวน 39 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 67.24 เนื้อหาวิชาที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย และสังคมศึกษา จำนวน 13, 11, 11, 10 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.41, 18.97, 18.97 และ 17.24 ตามลำดับ งานวิจัยส่วนใหญ่ไม่ระบุเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือที่ใช้ จำนวน 30 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 51.72 เป็นการวิจัยเชิงทดลองทั้งหมด 58 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 100 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 60 – 100 คน จำนวน 26 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 44.83 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 44 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 75.86 ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยกับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 31 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 53.45 ใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จำนวน 56 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 96.55 ใช้สถิติในการทดสอบค่าทีในการวิเคราะห์ข้อมูล จำนวน 45 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 77.58 (2) ลักษณะของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือจำแนกตามเนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน มีความสอดคล้องกับลักษณะทั่วไปโดยภาพรวม

คำสำคัญ การเรียนแบบร่วมมือ การวิเคราะห์งานวิจัย

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก
รองศาสตราจารย์ ดร.สุจินต์ วิสวธีรานนท์ ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ ซึ่งกรุณาให้ความรู้
คำแนะนำ ให้คำปรึกษา และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่ สนับสนุนให้กำลังใจ
และเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด ผู้ศึกษามีความซาบซึ้งในความเมตตา จึงขอกราบ
ขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์อุษาวดี จันทร์สนธิ กรรมการสอบที่ได้กรุณา
เป็นกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ ซึ่งได้ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ส่งผลให้งานวิจัย
ครั้งนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ทุกท่านที่ได้กรุณาอบรมสั่งสอนให้ความรู้ คำแนะนำ
ช่วยเหลือสนับสนุน ตลอดระยะเวลาที่ศึกษาในสาขาวิชาหลักสูตรการสอน

ขอขอบคุณ พี่ เพื่อนนักศึกษาสาขาวิชาหลักสูตรและการสอนทุกคนที่คอยช่วยเหลือ
และให้กำลังใจ

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา คู่ชีวิต พี่น้อง ญาติและเพื่อนๆ ที่ให้กำลังใจและ
ให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ จนทำให้การศึกษาค้นคว้าอิสระเล่มนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย ผู้ศึกษาขอมอบให้ผู้สนใจการศึกษาทั้งมวล

ชนากานต์ พรานพาน

เมษายน 2547

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ซ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาสำคัญและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	6
วิทยานิพนธ์.....	6
การวิเคราะห์เนื้อหา.....	9
การสังเคราะห์งานวิจัย.....	15
วิธีการเรียนแบบร่วมมือ.....	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	26
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	33
ประชากร.....	33
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	34
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	35
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
ผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ.....	37
ผลการวิเคราะห์ลักษณะของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ จำแนกตามเนื้อหาวิชา.....	49

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	60
สรุปการวิจัย.....	60
อภิปรายผล.....	64
ข้อเสนอแนะการวิจัย.....	65
บรรณานุกรม.....	67
ภาคผนวก.....	73
ก เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	74
ข รายชื่อวิทยานิพนธ์การเรียนแบบร่วมมือที่นำมาวิเคราะห์.....	81
ประวัติผู้ศึกษา.....	89

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่าง ปี พ.ศ. 2535 - 2545 จำแนกตามสถาบัน.....	38
ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545 จำแนกตามปีที่ได้รับอนุมัติให้สำเร็จการศึกษา.....	39
ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545 จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา.....	40
ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545 จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา.....	41
ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545 จำแนกตามเทคนิคที่ใช้ในการวิจัย.....	42
ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545 จำแนกตามรูปแบบการวิจัย.....	43
ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545 จำแนกตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง.....	44
ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545 จำแนกตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง.....	45
ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545 จำแนกตามระดับการศึกษาของประชากร.....	46
ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545 จำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	47
ตารางที่ 4.11 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545 จำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด ที่นำมาใช้ ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือในสาขาวิชา ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545 จำแนกตามสถาบันการศึกษาที่ได้รับอนุมัติสำเร็จการศึกษา.....	50

สารบัญตาราง (ต่อ)

		หน้า
ตารางที่ 4.13	จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามปีที่ได้รับอนุมัติสำเร็จการศึกษา.....	51
ตารางที่ 4.14	จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา.....	52
ตารางที่ 4.15	จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามเทคนิคที่ใช้ในการวิจัย.....	53
ตารางที่ 4.16	จำนวนและร้อยละของงานวิจัยที่นำมาวิเคราะห์การเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามรูปแบบการวิจัย.....	54
ตารางที่ 4.17	จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง.....	55
ตารางที่ 4.18	จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง.....	56
ตารางที่ 4.19	จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามระดับการศึกษาของประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	57
ตารางที่ 4.20	จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	58
ตารางที่ 4.21	จำนวนและร้อยละของงานวิจัยที่นำมาวิเคราะห์การเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59

ญ

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการสร้างแบบสรุปลักษณะรายละเอียดงานวิจัย.....35

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันโลกเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องและรวดเร็วหรือที่เรียกว่า โลกาภิวัตน์ ระดับการแข่งขันในด้านต่าง ๆ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี ข้อมูลข่าวสาร อุตสาหกรรม เกษตรกรรม ของนานาประเทศเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มระดับสูงขึ้นในระยะเวลาอันใกล้ การที่จะพัฒนาประเทศให้มีความพร้อมที่จะแข่งขันกับประเทศอื่นจึงเป็นสิ่งจำเป็น ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่จะต้องแข่งขันกับประเทศอื่นเช่นกัน ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ประเทศไทยจะต้องพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าในทุก ๆ ด้าน ปัจจัยที่จะส่งเสริมให้มีการพัฒนาประเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ คือ คน และคุณภาพของคน เนื่องจากคนเป็นปัจจัยนำเข้าและเป็นผลผลิตของการพัฒนาการศึกษาในการพัฒนาการศึกษานับว่าเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งในการพัฒนาประเทศ และยังเป็นกระบวนการที่สำคัญในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพเพื่อให้บุคคลมีสติปัญญาความรู้ ความสามารถ เพื่อเป็นกำลังในการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ม.ป.ป: 1-2) โดยเฉพาะการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี ซึ่งมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ และทักษะในสาขาวิชาเฉพาะทางให้มีความชำนาญและมุ่งสร้างคนให้มีความเป็นเลิศทางวิชาการ สามารถพัฒนาองค์ความรู้และเทคโนโลยีด้านต่าง ๆ ตลอดจนวิทยาการสากลเพื่อใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศชาติ (สำนักปลัดทบวงมหาวิทยาลัย 2536: 1)

การศึกษาค้นคว้าในรูปแบบของงานวิจัยทางการศึกษาถือเป็นหัวใจสำคัญต่อการพัฒนาการศึกษา ทั้งนี้เพราะนอกจากการวิจัยจะเป็นกระบวนการการศึกษาค้นหาความรู้ ความจริง เพื่อให้ได้ความรู้ที่มีระบบระเบียบ และได้ข้อมูลในการแก้ปัญหาแล้ว ยังเป็นการช่วยเสริมสร้างศาสตร์ทางการศึกษาอีกด้วย การวิจัยทางการศึกษามีบทบาทต่อการกำหนดนโยบายการวางแผน และการบริหารจัดการการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ การวิจัยจึงเป็นเทคนิค และเครื่องมือที่สำคัญสำหรับนักศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกระดับ (จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และคณะ, 2531) นอกจากนี้ การวิจัยและพัฒนายังเป็นรากฐานของการสร้างและพัฒนาความรู้ และเทคโนโลยีใหม่ ๆ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2539) และการวิจัยเป็นการเสนอรายงานการศึกษา ค้นคว้าอย่าง

ละเอียด รอบคอบ ประกอบด้วยความคิดและข้อเสนอแนะ ซึ่งมีลักษณะแตกต่างจากการเขียนบทความหรือรายงานทั่วไป ทั้งในวิธีการเสนอเรื่อง การลำดับเนื้อหาและสำนวนโวหาร การจัดการศึกษาที่กำหนดให้ผู้เรียนทำวิจัยมุ่งฝึกฝนให้ผู้เรียนได้รู้จักใช้วิธีการศึกษาอย่างมีเหตุผล มีระเบียบ โดยเฉพาะในส่วนของ การส่งเสริมให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างรัดกุมและถูกต้อง (สมพงษ์ เกษมสิน 2515: 2) ในการทำการวิจัยผู้วิจัยจะต้องสนใจผลงานวิจัยของผู้อื่นด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของผู้วิจัยต้องการศึกษา เอกสารหรือผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอาจทำให้ผู้วิจัยทราบถึงทฤษฎี ปัญหา นอกจากนี้ยังทำให้ทราบว่าในแนวทางที่ผู้วิจัยกำลังศึกษาอยู่ มีเรื่องใดบ้างที่มีผู้ศึกษาไว้แล้ว หรือได้แนวคิดในการตั้งสมมติฐาน ทั้งอาจได้แนวคิดในการอภิปราย ผลการวิจัย ข้อเสนอแนะแนวทางการวิจัยครั้งต่อไป (ประคอง ธรรมสุต 2521: 1) สำหรับงานวิจัยทางการศึกษา (สุพัฒน์ สุขมลสันต์ 2535:25) พบว่าปัจจุบันมีผลงานวิจัยทางด้านนี้เป็นจำนวนมาก และก่อให้เกิดปัญหาบางประการตามมา และที่สำคัญคือ เพราะผู้วิจัยต่างแหล่งกันหรือต่างเวลากันอาจมีความสนใจในการทำวิจัยเรื่องเดียวกันหรือเรื่องที่คล้ายคลึงกันมากในเวลาที่แตกต่างกันไม่มาก หรือด้วยเหตุผลที่ไม่สมควรที่จะต้องกระทำการวิจัยซ้ำเพราะผู้ทำการวิจัยไม่ทราบว่าได้มีผู้ทำการวิจัยเรื่องทำนองดังกล่าวแล้ว ทั้งนี้เพราะขาดแหล่งค้นคว้าที่ครอบคลุมงานวิจัยของผู้อื่นในวงกว้างด้วยเหตุนี้จึงมีนักวิจัยที่ให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์งานวิจัย และพยายามพัฒนาวิธีการวิเคราะห์ให้มีระบบ มีความเที่ยงตรงเชื่อถือได้เพื่อให้ได้ผลการวิเคราะห์งานวิจัยที่มีคุณค่าเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยสืบไป

จากการสำรวจเบื้องต้นของผู้วิจัย พบว่ามีการทำวิจัยทางการเรียนการสอนจำนวนมาก โดยเฉพาะงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบร่วมมือซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบร่วมมือนอกจากจะให้ความรู้ทางวิชาการแล้วยังทำให้เกิดทักษะอื่น ๆ ตามมาอีกมากมายไม่ว่าจะเป็นทักษะทางสังคม ทักษะการทำงานร่วมกันกับผู้อื่นเป็นต้น ซึ่ง นาดยา ปิลันธนา นนท์ (2537: 210 - 212) กล่าวถึงการเรียนแบบร่วมมือว่าเป็นแนวคิดในการจัดการศึกษาที่เน้นความสำคัญของการทำงานร่วมกันให้ผู้เรียนสนุกกับการทำงานด้วยกัน เพื่อให้ผู้เรียนตื่นตัวในการช่วยเหลือกันอย่างจริงจัง การจัดกิจกรรมควรแสดงให้เห็นว่า จากการช่วยกันเรียนช่วยกันสอนพวกเขาจะได้รับผลตอบแทนอย่างไรพร้อมกับปรับเปลี่ยนการวัดและการประเมินผล ให้เห็นความสำคัญของการสร้างความสำเร็จให้ตนเองและกลุ่มไปพร้อม ๆ กัน ในสังคมยุคปัจจุบันที่โลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วแม้มีปัญหาความขัดแย้งในด้านต่าง ๆ ตามมามากมายซึ่งปัญหาเหล่านี้ต้องอาศัยความร่วมมือของทุกคนในการแก้ปัญหา ดังนั้นในการดำเนินงานต่าง ๆ จึงต้องอาศัยการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเป็นหมู่คณะซึ่งต้องอาศัยการร่วมแรงร่วมใจกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น การประสานงานกันเป็นอย่างดีจึงจะสามารถแก้ไขปัญหาได้ด้วยดี การจัดการเรียนการสอน

โดยให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มสอดคล้องกับที่ สิริวรรณ ศรีพหล (2536: 224 - 225) กล่าวว่า เป็นการฝึกให้ผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้เกี่ยวกับบทบาทของตนเองและสมาชิกของกลุ่มอื่น ๆ บทบาทในการเป็นผู้นำ และบทบาทในการเป็นผู้ตาม อันจะทำให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี รู้จักปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น ยอมรับซึ่งกันและกันช่วยเตรียมให้ผู้เรียนออกไปใช้ชีวิตในโลกของความเป็นจริงในอนาคตของผู้เรียนภายหลังของการสำเร็จการศึกษาซึ่งเป็นโลกที่อาศัยความร่วมมือมากกว่าการแข่งขันแบบเผชิญหน้า การเรียนการสอนแบบร่วมมือในประเทศของเรา เน้นในเรื่องการเรียนการสอนเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้การเรียนการสอนแบบร่วมมือกับการสอนตามคู่มือครูกระจายในทุกระดับการศึกษา

จากลักษณะสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ ปรากฏว่า ได้มีผู้สนใจทำการวิจัยศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือมากพอสมควร ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาวิเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือให้มีประสิทธิภาพสำหรับนำมาใช้พัฒนาผู้เรียนต่อไป

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปโดยภาพรวมของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

2.2 เพื่อศึกษาลักษณะของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือ จำแนกตามเนื้อหาวิชาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน

3. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ วิทยานิพนธ์ของนักศึกษาปริญญาโทด้านการสอนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ.ศ. 2535 – 2545 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช จำนวน 58 เรื่อง ได้จากการสืบค้นจากฐานข้อมูล

3.2 ลักษณะของงานวิจัยที่วิเคราะห์ประกอบด้วย

3.2.1 ปีที่พิมพ์การวิจัย

3.2.2 ประเภทของงานวิจัย

3.2.3 กลุ่มสาขาวิชา

3.2.4 เทคนิคที่ใช้ในการเรียนแบบร่วมมือ

3.2.5 รูปแบบการวิจัย

3.2.6 จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

3.2.7 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

3.2.8 ระดับการศึกษาของประชากร

3.2.9 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2.10 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4. นิยามศัพท์เฉพาะ

4.1 การวิเคราะห์งานวิจัย หมายถึง การบรรยายข้อมูลสรุปในเชิงปริมาณของการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช ในประเด็นดังต่อไปนี้คือ สถาบันที่สำเร็จการศึกษา ปีที่พิมพ์งานวิจัย ประเภทของงานวิจัย กลุ่มสาขาวิชา เนื้อหาการเรียนแบบร่วมมือ ตัวแปรที่ศึกษา จำแนกตามรูปแบบการวิจัย ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ระดับการศึกษาของประชากร เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

4.2 การเรียนแบบร่วมมือ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย ภายในกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกของกลุ่มที่มีความสามารถในการเรียนสูงปานกลางและต่ำ ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนเพื่อให้กลุ่มบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียน

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

5.1 ประโยชน์เชิงวิชาการ

5.1.1 ได้ทราบลักษณะงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในด้านการเรียนแบบร่วมมือของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

5.1.2 ได้ทราบเนื้อหาสาระที่ได้จากการค้นพบของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในด้านการเรียนแบบร่วมมือของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

5.2 ประโยชน์ที่ได้รับ

5.2.1 เพื่อใช้เป็นแนวทางในการทำวิจัยทางการศึกษา ในระดับปริญญา มหาบัณฑิตต่อไป

5.2.2 เพื่อใช้ผลการวิเคราะห์ เป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงงานด้านการเรียนแบบร่วมมือ

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังนี้

1. วิทยานิพนธ์
2. การวิเคราะห์เนื้อหาหลักๆทั่วไป
3. การสังเคราะห์งานวิจัย
4. วิธีการเรียนแบบร่วมมือ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. วิทยานิพนธ์

1.1 ความหมายของวิทยานิพนธ์

นักการศึกษาทั้งไทยและต่างประเทศได้ให้ความหมายของคำว่า วิทยานิพนธ์ไว้ดังนี้

บุญธรรม กิจปรีดาวิสุทธิ (2527: 2) ให้ความหมายของวิทยานิพนธ์ว่า เป็นการเขียนรายงานการวิจัยที่เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อปริญญา

พจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2530: 755) ให้ความหมายของวิทยานิพนธ์ว่าเป็นบทนิพนธ์ที่เรียบเรียงยกเอาหัวเรื่องใดเรื่องหนึ่งขึ้นวิจัย และพรรณนาขยายความเพื่อเสนอรับปริญญา

กู๊ด (Good 1973: 608) ให้ความหมายของวิทยานิพนธ์ว่า เป็นการเสนอรายงานผลการศึกษาค้นคว้าหรือวิจัยอย่างมีระบบระเบียบ อาจเสนอขึ้นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับปริญญาโทหรือคฤภีบัณฑิต

เวสเตอร์ (Webster 1966: 2347) ให้ความหมายของวิทยานิพนธ์ว่า เป็นรายงานเขียนที่ใช้ประกอบการเรียนระดับปริญญาในมหาวิทยาลัย ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ

จากความหมายวิทยานิพนธ์ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว จึงพอสรุปได้ว่า วิทยานิพนธ์ เป็นเรื่องเขียนเรียบเรียงขึ้นจากผลที่ได้รับจากการศึกษาค้นคว้าหรือวิจัยอย่างมีระบบระเบียบ ลึกซึ้งและ

เป็นการเขียนเรียงเรียงขึ้นอย่างพิถีพิถัน ตามแบบแผนที่สถานศึกษาแต่ละแห่งกำหนดไว้ ภายใต้การควบคุมดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ

1.2 ลักษณะสำคัญของวิทยานิพนธ์

ในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษานั้น มีจุดมุ่งหมายอยู่ที่การฝึกฝนการทำความเข้าใจอย่างแจ่มชัด และรู้จักใช้วิธีการศึกษาอย่างมีเหตุผล มีระเบียบ สามารถใช้ภาษาได้อย่างรัดกุมถูกต้อง จึงนับว่าวิทยานิพนธ์มีลักษณะสำคัญเฉพาะตัว หรือมีคุณสมบัติในตัวเอง อันเป็นลักษณะเด่น ดังที่ สุวิทย์ อารีย์กุล (2524: 155) ได้เสนอลักษณะสำคัญของวิทยานิพนธ์ไว้ 5 ข้อ ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือทางการศึกษา ซึ่งใช้วัดความพร้อมสำหรับงานอาชีพในอนาคตของนักศึกษา ไม่ใช่เป็นการวัดการกระทำระหว่างที่ศึกษาอยู่ ฉะนั้นวิทยานิพนธ์ที่ได้ ควรเขียนเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันและถูกต้องตามหลักวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่เขียนรายละเอียดทุกอย่างของงานที่ทำลงไป
2. มีสมมติฐานหรือข้อเสนอกที่สามารถใช้เป็นเครื่องกำหนดแนวทางในการศึกษาค้นคว้าได้ โดยบอกให้ผู้อ่านทราบแน่ชัดถึงสมมติฐานที่ตั้งขึ้น
3. มีการศึกษาค้นคว้าข้อมูลและข่าวสาร ตลอดจนการทดลองเพื่อแสดงและพิสูจน์สมมติฐาน โดยผ่านการวิเคราะห์ มีระบบ และเป็นระเบียบ
4. มีลักษณะการค้นคว้าทางวิชาการที่สามารถเผยแพร่เป็นความรู้แก่ผู้อื่นได้ และมีการศึกษาให้กระจ่างยิ่งขึ้น
5. เป็นผลงานของคนคนเดียว ฉะนั้นนักศึกษาต้องมีความสามารถที่จะตั้งปัญหาเลือกวิธีที่เหมาะสมในการแก้ปัญหา แสดงผลการทดสอบแล้วสรุปผลออกมาได้อย่างชัดเจนถูกต้อง จะเป็นการฝึกฝนการเขียนผลงานทางวิทยาศาสตร์สำหรับพิมพ์ต่อไป

1.3 สภาพการวิจัยทางการศึกษาในประเทศไทย

การวิจัยทางการศึกษาของไทยเริ่มทำกันอย่างจริงจังในสถาบันการศึกษาก่อนหน่วยงานอื่น เนื่องจากในระยะแรกนั้นงานวิจัยมักจะทำโดยผู้ที่มีความรู้ทางการวิจัยจริง ๆ ซึ่งได้แก่ ผู้ที่สอนในสถาบันการศึกษาชั้นสูง เช่น มหาวิทยาลัย เป็นต้น ดังนั้นผลการวิจัยในระยะต้นจึงมาจากสถาบันการศึกษา เช่น สถาบันระหว่างชาติสำหรับค้นคว้า เรื่องเด็ก (International Institute for Child Study) โดยวิจัยเน้นหนักไปทางด้านจิตวิทยาพัฒนาการ เช่น การเรียนรู้ของเด็ก อีกสถาบันหนึ่งคือ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย การวิจัยทางการศึกษาในประเทศไทยนั้น

ได้ทำกันมาไม่น้อยกว่า 25 ปี การวิจัยทางการศึกษาที่ทำมาในอดีตส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกับความต้องการของหน่วยงานตนเองมากกว่า คือถ้าเป็นการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ก็มุ่งในด้านของการนำไปใช้ประโยชน์ทางด้านการกำหนดนโยบายและการวางแผนการศึกษาของชาติ การวิจัยของหน่วยงานในกระทรวงศึกษาธิการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นวิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์ก็จะเกี่ยวกับสาขาวิชาที่เปิดสอนในสถาบันนั้น ๆ เช่น เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ การบริหารการศึกษา การนิเทศการศึกษา การวัดและการประเมินผล การศึกษา การแนะแนวการศึกษา เป็นต้น ซึ่งแต่ละเรื่องก็อาจจะมุ่งเน้นเฉพาะเจาะจงในระดับการศึกษาหนึ่ง ๆ เช่น ปฐมวัย ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา อาชีวศึกษา และการศึกษา นอกโรงเรียน สำหรับทางด้านเทคนิควิธี ส่วนใหญ่จะเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ร่องลงมา คือการวิจัยเชิงทดลอง ส่วนการวิจัยเอกสารหรือการวิจัยเชิงประวัติศาสตร์มีไม่มากนัก การใช้เทคนิคใหม่ ๆ มีค่อนข้างน้อย เพราะเทคนิควิธีใหม่ ๆ เผยแพร่เข้ามาภายหลัง เช่น เดลฟายเทคนิค (Delphi) อี จี เอฟ อาร์ (Ethnographic Future Research) เป็นต้น (รัตติกร ทิมเจริญ 2531: 18 - 19)

วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาเริ่มมีขึ้นในปีการศึกษา 2496 เมื่อคณะอักษรศาสตร์ และคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เปิดรับผู้ที่จบปริญญาสาขาใดสาขาหนึ่งมาแล้ว เข้าเรียนสาขาวิจัยการศึกษาในหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต 2 ปี และหลักสูตรกำหนดให้นิสิตเขียนวิทยานิพนธ์เป็นวิชาบังคับของหลักสูตร (ครุศาสตร์ 2530: 1) ต่อมาสถาบันอุดมศึกษาก็ได้ขยายหลักสูตรเปิดสอนถึงระดับปริญญาโทบัณฑิตทางการศึกษาและกำหนดให้นิสิตทำวิทยานิพนธ์ ประกอบการขอจบการศึกษา คือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ได้เปิดทำการสอนเมื่อปีการศึกษา 2499 และต่อมากณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (คณะครุศาสตร์ 2530: คำนำ) หลังจากนั้นจึงเปิดสอนในคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ในปีการศึกษา 2519 (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522: 11)

นอกจากนี้สถาบันทางการศึกษาได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ ได้สนับสนุนให้หน่วยงานในสังกัด เช่น สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดได้จัดทำงานวิจัยที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงคุณภาพการจัดการศึกษา ทั้งด้านการจัดการเรียนการสอน การบริหาร การนิเทศการศึกษา โดยจัดสรรงบประมาณและพัฒนาความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงานวิจัยตั้งแต่ปีงบประมาณ 2525 จนถึงปัจจุบัน ซึ่งอย่างน้อยผลิตงานวิจัยปีละประมาณ 70 เรื่อง เป็นงานวิจัยของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ และโรงเรียน ที่ศึกษาทั้งด้านการจัดการเรียนการสอน การบริหารการศึกษา และการนิเทศการศึกษา

การสังเคราะห์งานวิจัยในประเทศไทยได้เริ่มจัดทำขึ้นครั้งแรก เมื่อปี พ.ศ. 2525 โดย จันทรเพ็ญ เชื้อพานิช และพร้อมพรรณ อุคมสิน ได้สังเคราะห์วิทยานิพนธ์ทางการเรียน คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมศึกษา ปี พ.ศ. 2527 ยุวดี บุญศรีสวัสดิ์ ได้สังเคราะห์ งานวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย ในระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา กฤษณา เลิศสำราญ 2526 ได้ สังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางประการ ซึ่งไม่ใช่ความสามารถ ทางสติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ โดยใช้วิเคราะห์แบบเมตดา จาริรัตน์ ปรก แก้ว 2525 ได้วิเคราะห์และบูรณาการ ผลวิจัยด้านครุศึกษาในประเทศไทยที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2502 - 2526

ดวงสมร ดิสรเดติวัฒน์ 2526 ได้สังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอน คณิตศาสตร์นอกจากนี้ ศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ ได้วิเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการแนะแนวใน ประเทศไทย

2. การวิเคราะห์เนื้อหา

2.1 ความเป็นมา

การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) หรือการวิเคราะห์เอกสาร (Documentary Research) เป็นการวิจัยเชิงสำรวจแบบหนึ่งที่มีลักษณะเป็นเชิงสำรวจวิเคราะห์ซึ่งสำรวจวิเคราะห์ เฉพาะเอกสารและเนื้อหาที่ปรากฏอยู่ในเอกสารเท่านั้น

การวิเคราะห์เนื้อหา เป็นการวิจัยที่เริ่มต้นมาจากสาขาการสื่อสารเป็นส่วนใหญ่ ต่อมานักวิจัยในสาขานั้น ๆ ก็ได้นำเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาไปใช้กับงานวิจัยด้วย ไม่ว่าจะเป็น วิชาสังคมวิทยา มานุษยวิทยา วรรณคดี ประวัติศาสตร์ รัฐศาสตร์ และภาษาศาสตร์ ผู้ทำการวิจัยได้ มีการวิเคราะห์เนื้อหามากหลาย ๆ วิธี จนกระทั่งได้มีการนำเครื่องคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในการ วิเคราะห์เนื้อหา (วรรณ โดพิบูลย์พงศ์ 2527) การวิเคราะห์เนื้อหาเป็นการบรรยายสรุปผลของ งานวิจัยในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ตั้งแต่ 2 เล่มขึ้นไป ตามเกณฑ์ของผู้อ่าน การวิเคราะห์เนื้อหาเริ่มมี กระบวนการที่เป็นระบบระเบียบเมื่อประมาณ 50 ปีที่แล้วมาโดยพัฒนามาจากการวิเคราะห์เนื้อหา หนังสือพิมพ์ โฆษณา และงานวรรณกรรมต่าง ๆ การวิเคราะห์เนื้อหามีหลายประเภทขึ้นอยู่กับ เกณฑ์จำแนก

2.2 ประเภทของการวิเคราะห์เนื้อหา

คริพเพนดอร์ฟ (Krippendorff, 1980 อ้างถึงในสิงหา จันทรียังษ์ 2534) ได้เสนอการวิเคราะห์เนื้อหาไว้เป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. วิเคราะห์เนื้อหาเพื่อศึกษาระบบ เป็นการวิเคราะห์เพื่อให้ทราบว่าเนื้อหาสาระที่วิเคราะห์นั้นมีองค์ประกอบอะไรบ้าง องค์ประกอบเหล่านั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างไร และมีการแปลงรูปแบบออกมาในรูปแบบของความสัมพันธ์อื่นได้บ้างหรือไม่
2. วิเคราะห์เนื้อหาเพื่อหามาตรฐาน เป็นการวิเคราะห์เพื่อประเมินคุณค่าของเนื้อหาสาระว่ามีคุณค่ามากน้อยเพียงใด หรือเพื่อวิเคราะห์ว่ามีเนื้อหาสาระแตกต่างไปจากมาตรฐานมากน้อยเพียงใด
3. วิเคราะห์เนื้อหาเพื่อหาดัชนีบางอย่าง เช่น ความถี่ของคำสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึงแรงจูงใจของผู้เรียน หรือความถี่ที่ชี้ให้เห็นถึงความรู้สึกรู้สึกพอใจต่อเหตุการณ์บางอย่าง
4. วิเคราะห์เนื้อหาเพื่อหากลุ่มคำแบบต่าง ๆ เช่น การอ้างอิงนายกรัฐมนตรีอาจทำได้โดยใช้ตำแหน่ง ชศ ปี สถานที่ ชื่อ เป็นต้น
5. วิเคราะห์เนื้อหาเพื่อหาความหมาย เช่น การสรุปประเด็น การหาสาเหตุและผลการอธิบายพฤติกรรม
6. วิเคราะห์เนื้อหาเพื่อหากระบวนการภายใน เช่น การวิเคราะห์เอกสารเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อม ซึ่งจะทำได้ข้อสรุปเกี่ยวกับการปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณีของคนในแต่ละพื้นที่ที่มีต่อการทำนุบำรุงสภาวะแวดล้อมในพื้นที่ของตน

นอกจากนี้ (คริพเพนดอร์ฟ, 1980 อ้างถึงในสิงหา จันทรียังษ์ 2534) ยังกล่าวถึงผู้ที่แบ่งประเภทของการวิเคราะห์เนื้อหาตามเกณฑ์ในการจำแนกไว้อีก ดังนี้

เจนิส (Janis) จำแนกเป็น 3 แบบ ได้แก่

1. แบบอิงการปฏิบัติทั่วไป (Pragmatical Content Analysis)
2. แบบอิงภาษา (Semantical Content Analysis)
3. แบบอิงสัญลักษณ์ (Sign Vehicle Analysis)

เบอร์เรลสัน (Berelson) จำแนกได้ 16 แบบ ได้แก่

1. การบรรยายแนวโน้มของเนื้อหาที่สื่อความหมาย
2. การเสาะหาพัฒนาการ
3. การหาความแตกต่างของความไม่ลงรอย
4. การเปรียบเทียบสื่อหรือระดับที่สื่อความหมาย
5. การเปรียบเทียบกับวัตถุประสงค์

6. การวิเคราะห์เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ร่วมกับแบบสอบถามปลายเปิด
7. การเปิดเผยเทคนิคการโฆษณา
8. การวิเคราะห์ลักษณะที่ช่วยให้อ่านได้เข้าใจดีขึ้น
9. การวิเคราะห์ลักษณะหรือสไตล์
10. การระบุความตั้งใจของผู้เรียน
11. การวิเคราะห์ระดับทางจิตใจของกลุ่มคน
12. การปกป้องผลจากการโฆษณาในแง่กฎหมาย
13. การสอดแนม
14. การสะท้อนทัศนคติ ความสนใจ และค่านิยมของกลุ่ม
15. การวิเคราะห์เป้าประสงค์ของกลุ่ม
16. การบรรยายพฤติกรรมที่แสดงออก

สโตน และดันฟี (Stone & Dumphy) จำแนกตามสาขาวิชาได้ 7 สาขา ได้แก่

1. จิตเวช
2. จิตวิทยา
3. ประวัติศาสตร์
4. มานุษยวิทยา
5. การศึกษา
6. ปรัชญา
7. ภาษาศาสตร์

โฮลสติ (Holsti) จำแนกเป็น 3 แบบ ได้แก่

1. การวิเคราะห์หาลักษณะของการสื่อความหมาย นั่นคือ การวิเคราะห์ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับคำถามว่าในสาระต่าง ๆ ที่เป็นข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์เนื้อหาเป็นเรื่องอะไร มีความเป็นมาอย่างไร และเกี่ยวข้องกับใคร
2. การวิเคราะห์เชิงเหตุผล นั่นคือ การวิเคราะห์หาเหตุผลตลอดจนผลจากข้อมูล
3. การวิเคราะห์ผล นั่น คือ การวิเคราะห์เฉพาะส่วนที่เป็นผลของการสื่อ

ความหมาย

2.3 องค์ประกอบในการวิเคราะห์เนื้อหา

แม้ว่าการวิเคราะห์เนื้อหาเป็นงานของผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนั้น ๆ ก็ตามแต่การวิเคราะห์เนื้อหาจะต้องมีองค์ประกอบอื่น ๆ ร่วมอยู่ด้วย จึงจะทำให้การวิเคราะห์เนื้อหานั้นมีความสัมบูรณ์ขึ้น

คริสเพนดอร์ฟ (Krippendorff, 1980 อ้างถึงในสิงหา จันทริยวงษ์ 2534) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบในการวิเคราะห์เนื้อหา มีดังต่อไปนี้

1. เนื้อหาที่จะวิเคราะห์ เนื้อหาที่จะวิเคราะห์ในที่นี้ไม่จำเป็นว่าจะต้องอยู่ในรูปของเอกสารสิ่งพิมพ์เสมอไป แต่อาจอยู่ในรูปอื่นก็ได้ เช่น รูปภาพ การ์ตูน ละคร เพลง การโฆษณา ภาพยนตร์ บทคำพูด คำกล่าว หลักฐานทางประวัติศาสตร์ การสนทนา เป็นต้น

2. วัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์เนื้อหา มีวัตถุประสงค์ใหญ่ ๆ อยู่ 3 ประการ คือ เพื่อสรุปข้อมูล เพื่อหารูปแบบหรือความสัมพันธ์ภายใน และเพื่อหารูปแบบหรือความสัมพันธ์ภายนอก

3. หน่วยในการวิเคราะห์ ผู้วิเคราะห์ต้องมีความเข้าใจแจ่มแจ้งว่าหน่วยที่วิเคราะห์นั้นเป็นหน่วยแบบใด โดยปกติ หน่วยในการวิเคราะห์เนื้อหา มี 3 ประการ คือ

3.1 หน่วยจากการสุ่ม ได้มาจากการสังเกตหรือการสัมผัส แต่ละหน่วยนั้นมีลักษณะที่เป็นอิสระต่อกัน เช่น ประโยคแต่ละประโยคถือเป็น 1 หน่วย

3.2 หน่วยจากการบันทึก เป็นการจัดกระทำข้อมูลจากการสุ่มมาย่อยเป็นกลุ่มเป็นพวก

3.3 หน่วยจากเนื้อหา เป็นการรวบรวมหน่วยจากการบันทึกมาจัดกลุ่มอีกครั้งหนึ่ง

4. เกณฑ์ในการสร้างหน่วย อาจจะกระทำได้ ดังนี้

4.1 การพิจารณาจากสภาพทางกายภาพ (Physical Unit) ได้แก่ จำนวนเล่มของรายงาน ฉบับ/แผ่น ฯลฯ

4.2 การพิจารณาจากภาษา (Syntactical Unit) ได้แก่ การเจงนับคำ หัวข้อข่าว เป็นต้น

4.3 การพิจารณาจากการอ้างอิง (Referential Unit) ได้แก่ จากวัตถุประสงค์ เหตุการณ์ บุคคล การกระทำ ฯลฯ

4.4 การพิจารณาจากความหมาย (Propositional Unit) ได้แก่ การพิจารณาในด้านความรู้สึก ภาษา และความหมาย

4.5 การพิจารณาจากความหมาย (Thematic Unit) ได้แก่ การอาศัย

ความหมายของภาษามาสู่ความเข้าใจที่ลึกซึ้ง เช่น การของร้อง หรือการบังคับ หรือการให้ เป็นต้น

5. การสุ่มตัวอย่างและประชากร การวิเคราะห์เอกสารต้องเกี่ยวข้องกับปริมาณของสิ่งที่น่าสนใจวิเคราะห์ โดยการจำแนกสิ่งที่เกี่ยวข้องที่จะวิเคราะห์ออกจากสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้อง หรือแนกประเภทของกลุ่มประชากรที่จะวิเคราะห์ แล้วจึงดำเนินการวิเคราะห์เนื้อหาตามขั้นตอนต่อไป

2.4 วิธีวิเคราะห์เนื้อหา

ประกาภาติ สืบสนธิ (2523) ได้กล่าวสรุปขั้นตอนในการวิเคราะห์เนื้อหาหลังจากที่ได้ทำความเข้าใจปัญหาที่จะศึกษาและกำหนดสมมติฐานแล้ว ดังนี้

1. ศึกษางานที่ต้องการวิเคราะห์ในขั้นตอน กำหนดหรือสร้างกลุ่มเพื่อการวิเคราะห์และหาดัชนี ที่เหมาะสมสำหรับแต่ละกลุ่มการวิเคราะห์เพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหา
2. กำหนดกลุ่มที่จะใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ เช่น ถ้าต้องการศึกษาสาระของเรื่องจะใช้กลุ่มตัวอย่าง ๆ คือ หัวข้อวิชา ทิศทาง มาตรฐานและคุณค่า ถ้าต้องการศึกษารูปแบบของการนำเสนอเนื้อหาจะวิเคราะห์ตามกลุ่มต่าง ๆ คือ รูปแบบของข้อความรูปแบบและประเภทของงาน
3. กำหนดดัชนีสำหรับแต่ละกลุ่มกว้าง ๆ ที่จะวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะหาดัชนีเป็นเครื่องชี้ว่าจะวิเคราะห์อะไร โดยผู้วิจัยต้องให้คำจำกัดความดัชนีที่กำหนดขึ้นเสียก่อน
4. กำหนดหน่วยในการวิเคราะห์ ซึ่งได้แก่ คำ ประโยค ตัวละคร รายการแล้วแต่ความเหมาะสม
5. วิเคราะห์เนื้อหาโดยการเปรียบเทียบหน่วยของการวิเคราะห์ให้ตรงกับดัชนีและกลุ่มเนื้อหาที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยจะทำการแจกแจงความถี่โดยการขีดรอยคะแนนแล้วนำผลมาวิเคราะห์ในเชิงปริมาณด้วยค่าร้อยละ

คริพเพนดอร์ฟ (Krippendorff,1980 อ้างถึงในสิงหา จันทรียังษ์ 2534) กล่าวว่าวิธีวิเคราะห์เนื้อหา มี 2 ขั้นตอนดังนี้

1. การแปลภาษาเป็นข้อมูล การแปลภาษาเป็นข้อมูลจะกระทำได้ก็ต่อเมื่อผู้วิเคราะห์จับประเด็นที่ซ่อนอยู่ในเนื้อหาสาระได้อย่างชัดเจนเสียก่อน แล้วแยกเนื้อหาสาระออกเป็นส่วนย่อย ๆ การแยกเนื้อหาสาระออกเป็นส่วนย่อย ๆ มีหลายแบบ ตัวอย่างเช่น

1.1 แยกเป็นกลุ่มตามเนื้อหาหรือตัวแปร

1.2 แยกเป็นสาย (Chain) เช่น เนื้อหาสาระที่เกิดขึ้นในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต นำมาจัดเรียงบนเส้นเดียวกัน หรือเนื้อหาสาระที่รุนแรงแตกต่างกัน ก็นำมาจัดเรียงกันตามความรุนแรง จากมากจนถึงน้อย

1.3 แยกเป็นวงกลมย่อย (Loop) เป็นการนำเนื้อหาสาระที่อยู่ในพวกเดียวกัน มาจัดเข้าพวกด้วยกันเป็นวง ๆ

1.4 แยกตามมิติ (Dimension) โดยแยกเป็นมิติเดียวหรือมากกว่าหนึ่งมิติ เช่น จัดกลุ่มตัวแปรตามบุคลิกของคน 5 แบบ ก็จะได้ 5 มิติ

1.5 จัดทำเป็นกิ่งก้านของต้นไม้ (Tree) ซึ่งได้แก่การจัดทำเป็นระเบียบแยกย่อยเป็นสาย ๆ เหมือนรากต้นไม้ เช่น การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเครือญาติ

2. การแปลงข้อมูลเป็นตัวเลข โดยหลังจากที่วิเคราะห์เนื้อหาออกเป็นส่วนย่อยแล้ว การแปลงข้อมูลจากส่วนย่อยเป็นตัวเลขสามารถทำได้ 2 แบบ คือ

2.1 การแปลเป็นจำนวนหรือความถี่

2.2 การแปลเป็นค่าหรือจำแนก

2.5 ความเชื่อถือได้ของผลวิเคราะห์

ความเชื่อถือได้ของผลวิเคราะห์พิจารณาได้จากความเที่ยง และความตรงของผลวิเคราะห์นั้น ดังนี้

2.5.1 ความเที่ยง (Reliability) มีความหมาย 3 ประการ คือ

- 1) ความคงที่ การตรวจสอบความคงที่ทำได้โดยการซ้ำแล้วเปรียบเทียบผลวิเคราะห์ทั้งสองครั้งว่าแตกต่างกัน หรือเหมือนกัน
- 2) ความเหมือนเดิม โดยการตรวจสอบทุกชั้นตอน
- 3) ความแม่นยำ โดยการตรวจสอบเกี่ยวกับเกณฑ์หรือมาตรฐานทุกชั้นตอน

2.5.2 ความตรง (Validity) มีความหมาย 5 ประการ คือ

- 1) ความตรงที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลมีความสอดคล้องกับข้อเท็จจริง
- 2) ความตรงตามความหมาย มักตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ
- 3) ความตรงตามการสุ่ม โดยการอธิบายการสุ่มโดยไม่ลำเอียง
- 4) ความตรงตามวิธีการ ซึ่งผลการวิเคราะห์เหมือนกันทั้ง 2 วิธีการ
- 5) ความตรงตามทฤษฎี โดยผลการวิเคราะห์สอดคล้องกันกับทฤษฎีหลักการ และข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง

2.6 คุณประโยชน์ของการวิเคราะห์เนื้อหา

ในการวิเคราะห์เนื้อหา สิ่งที่ได้เปรียบ คือ ประหยัดค่าใช้จ่ายและเวลา ไม่จำเป็นต้องใช้การวิจัยหลายคน ไม่ต้องใช้เครื่องมือมากมาย การวิเคราะห์เนื้อหาเป็นระเบียบวิธีที่มีความสะดวกต่อการดำเนินการวิจัย ในระเบียบวิธีวิจัยเชิงสำรวจ ถ้าเป็นการวิจัยเชิงทดลอง หากมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้น นักวิจัยจะต้องเสียเวลาวิเคราะห์หาสาเหตุ บางครั้งต้องอาจกลับไปเริ่มต้นใหม่ เช่นเดียวกับงานวิจัยสนาม ซึ่งนอกจากจะไม่ประหยัดแล้ว เหตุการณ์หรือพฤติกรรมที่ศึกษาอาจจะไม่เกิดขึ้นซ้ำให้ศึกษาสังเกตได้อีก การวิจัยแบบวิเคราะห์เนื้อหานี้ ถึงแม้ว่าจะต้องกลับมาเริ่มต้นศึกษาใหม่ก็ยังทำได้ง่ายกว่าการวิจัยแบบอื่น ๆ เพราะสิ่งที่ศึกษา สังเกต ยังคงอยู่ไม่เปลี่ยนแปลง นอกเสียจากผู้วิจัยต้องการเปลี่ยนวิธีการวิเคราะห์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ ทวีป ศิริรัศมิ (2525) ยังได้สรุปประโยชน์ของการวิเคราะห์เอกสารไว้ดังนี้

1. ทำให้เห็นสภาพปัจจุบันของสิ่งที่ศึกษา
2. เพื่อสำรวจจุดอ่อนต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติงาน เช่น สภาพหลักสูตรทำให้ทราบหลักฐานต่าง ๆ ที่ถูกบันทึกไว้
3. เป็นแนวทางในการค้นคว้า ข้อแตกต่างระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ในเชิงปฏิบัติ ซึ่งอาจเปรียบเทียบลักษณะและผลของการปฏิบัติงานได้

การสังเคราะห์งานวิจัย ประเภทการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงบรรยายด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา กล่าวได้โดยสรุป คือผู้สังเคราะห์ต้องกำหนดวัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์เนื้อหาให้ชัดเจน ว่าต้องการอะไร เพื่ออะไร วิเคราะห์เนื้อหาด้วยความเที่ยงธรรมและไม่ลำเอียง ผลการวิเคราะห์จึงมีความเชื่อถือได้ และผลที่ได้มีคุณประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้า

3. การสังเคราะห์งานวิจัย

3.1 ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2529: 26) ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยว่าการสังเคราะห์งานวิจัยเป็นระเบียบวิธีการศึกษาหาข้อเท็จจริง เพื่อตอบปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยการรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหานั้น ๆ หลาย ๆ เรื่องมาศึกษาวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูลสรุปอย่างมีระบบ ให้ได้คำตอบปัญหาที่เป็นข้อยุติที่มีความหมายใกล้เคียงและใช้แทนคำศัพท์นั้นได้ การสังเคราะห์งานวิจัยได้ ระเบียบ วิธีบูรณาการงานวิจัย ระเบียบวิธีผสมผสานงานวิจัยการวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์ หรือการวิจัยงานวิจัย นักวิจัยทำการสังเคราะห์งานวิจัยได้เป็นสองลักษณะ ลักษณะ

แรกเป็นส่วนหนึ่งของการวิจัย ได้แก่กิจกรรมการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยการสังเคราะห์งานวิจัยเพื่อเป็นพื้นฐานในการออกแบบการวิจัยและกำหนดสมมติฐานลักษณะที่สองเป็นการวิจัยเพื่อการแสวงหาความรู้ใหม่ และนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อมวลมนุษย์และสังคม

จันทรเพ็ญ เชื้อพานิช และคณะ (2531: 3) ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยว่า คือการนำหน่วยย่อย ๆ หรือส่วนต่าง ๆ มาประกอบให้เป็นเนื้อเรื่องเดียวกัน

อุทุมพร จามรมาน (2531: 1) ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย ว่าเป็นการนำส่วนย่อยมาประกอบเข้าด้วยกันจนเกิดสิ่งใหม่ขึ้น เช่น การบรรยายความรู้สึก โดยการนำคำต่าง ๆ มาประกอบเข้าด้วยกัน หรือการทำงานบางอย่างจนเกิดผลโดยมาจากการประชุมระดมสมองหรือการสร้างทฤษฎีใหม่โดยการเชื่อมโยงทฤษฎีเก่าเข้าด้วยกัน

มาเรียม นิลพันธุ์ (2540: 51) กล่าวว่า การสังเคราะห์งานวิจัย เป็นระเบียบวิธีการศึกษาหาข้อเท็จจริงเพื่อตอบปัญหาใด ปัญหาหนึ่งโดยการรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหานั้น ๆ หลายๆเรื่องมาศึกษา วิเคราะห์ และนำเสนอข้อมูลอย่างเป็นระบบให้ได้คำตอบปัญหาที่เป็นข้อยุติ

สรุปได้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัย เป็นการนำผลการวิจัยหลาย ๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกันมาวิเคราะห์อย่างมีระบบและสรุปปัญหาให้เห็นชัดเจน

3.2 ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย

อุทุมพร จามรมาน (2531: 1) ได้กล่าวถึง ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย โดยจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ (qualitative synthesis) ได้แก่ การอ่านรายงานการวิจัย แล้วนำมาสรุปเข้าด้วยกัน ซึ่งจะพบจาก บทที่ 2 ในวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาภายใต้หัวข้อที่ว่า วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง (review of literature)
2. การสังเคราะห์เชิงปริมาณ (quanlitative synthesis)เป็นการวิเคราะห์ตัวเลข คือค่าสถิติที่ปรากฏในการวิจัยทั้งหลาย การสังเคราะห์เชิงปริมาณ จึงเป็นการวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์ (analysis of analysis) หรือการวิเคราะห์เชิงผสมผสาน (integrative analysis) หรือการวิจัยงานวิจัย(research of research)

3.3 พัฒนาการของการสังเคราะห์งานวิจัย

อุทุมพร จามรمان (2527: 10) ได้กล่าวถึงพัฒนาการของการสังเคราะห์งานวิจัย โดยจำแนกตามพัฒนาการได้ 3 ระบบ

ระยะที่ 1 การสังเคราะห์งานวิจัย โดยวิธีการบรรยายสรุป มีหลายลักษณะ ดังนี้

1. การนำบทคัดย่อหรือผลสรุปของงานวิจัยแต่ละเรื่องมาวางเรียงต่อเนื่องกัน ลักษณะเช่นนี้จะพบมากในวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษา บทคัดย่อ หรือผลสรุปของวิทยานิพนธ์ดังกล่าวมักจะคลุมปัญหาการวิจัย วัตถุประสงค์ สมมติฐาน วิธีดำเนินการวิจัย และผลการวิจัย การนำเสนอผลการสังเคราะห์งานวิจัยในลักษณะนี้จะช่วยให้ผู้อ่านทราบแต่เพียงว่า ใครทำอะไร อย่างไร ได้ผลอย่างไร มิได้มีการผสมผสานหรือเชื่อมโยงงานวิจัยทั้งหลายเข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดความรู้เชิงบูรณาการออกมา

2. การอ่านรายงานวิจัยจนเกิดความเข้าใจ และนำผลการวิจัยมาเชื่อมโยงกับข้อปัญหา เพื่อให้ได้ความรู้ว่า ใครทำอะไร ได้ผลอย่างไร และอยู่ตรงไหนของหัวข้อใหญ่นั้น การสังเคราะห์ให้ได้ผลดังกล่าวขึ้นอยู่กับความเชี่ยวชาญของผู้สังเคราะห์ว่าจะรู้จักถึงผลการวิจัยเข้าหาประเด็น หลักอย่างไร ดังนั้นคุณค่าของผลการสังเคราะห์ในลักษณะนี้จึงขึ้นกับความสามารถของผู้สังเคราะห์เป็นส่วนใหญ่

การสังเคราะห์งานวิจัยในลักษณะที่กล่าวมานี้ มีลักษณะเป็นการบรรยายสรุป โดยไม่มีระบบแบบแผนใด ๆ ผลการสรุปอาจจะไม่ครบถ้วนขึ้นอยู่กับผู้สังเคราะห์ว่าจะหยิบยกประเด็นออกอะไรออกมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามีงานวิจัยจำนวนมากเกินความสามารถของผู้สังเคราะห์ผลการสังเคราะห์อาจจะกลายเป็นความคิดส่วนตัวไป

ระยะที่ 2 การเริ่มต้นนำวิธีการทางสถิติมาสังเคราะห์งานวิจัย โดยพิจารณาจากผลการวิจัย ซึ่งมีวิธีการดำเนินการ ดังนี้

1. วิธีการนับคะแนนเสียง vote counting method การสังเคราะห์งานวิจัยวิธีนี้ใช้การนับจำนวนงานวิจัยจำแนกตามผลการทดสอบสมมติฐาน ซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ผลวิจัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติไปในทางเดียวกัน กลุ่มที่ผลการวิจัยมีนัยสำคัญทางสถิติแต่ทิศทางการต่างกัน และกลุ่มที่ผลการวิจัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แล้วนับความถี่ของงานวิจัยแต่ละกลุ่ม การสรุปผลการสังเคราะห์จะสรุปผลตามกลุ่มที่มีความถี่สูงสุด

2. วิธีการรวมค่าความน่าจะเป็น โดยนำค่าดังกล่าวมารวมเป็นค่าความน่าจะเป็นของงานวิจัยทั้งหมด จุดอ่อนของวิธีนี้คือ ไม่สามารถระบุประมาณของผลการวิจัย จึงได้เกิดพัฒนาการ การสังเคราะห์งานวิจัย ในแนวทางที่สาม คือ การประมาณค่าดัชนีมาตรฐานหรือขนาดอิทธิพลของงานวิจัย

ระยะที่ 3 การนำวิธีการทางสถิติมาประมาณค่าของขนาดอิทธิพลจากงานวิจัย
วิธีการนี้เป็นวิธีสังเคราะห์เพื่อหาข้อสรุปอย่างมีระบบจากงานวิจัยหลาย ๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาการ
วิจัยเดียวกัน ซึ่งเรียกว่า “การวิเคราะห์แบบเมตต้า”(meta-analysis) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 แนวคิด คือ

1. การวิเคราะห์เมตต้า ตามแนวคิดของเกลส

(G.V. Glass) จี วี แกลสเป็นผู้วางพื้นฐานสำหรับการวิเคราะห์เมตต้า โดยได้
บัญญัติศัพท์นี้ใช้เป็นครั้งแรก เมื่อปี ค.ศ. 1976 ซึ่งวิธีวิเคราะห์เมตต้าตามแนวความคิดของเกลส
จะเน้นที่ขนาดของผล effect size มากกว่าเน้นที่ระดับความมีนัยสำคัญ เขาเชื่อในผลการวิจัย
ทั้งหลายในระดับการบรรยายมากกว่าระดับสรุปอ้างอิง สถิติจากเทคนิคเมตต้าของเกลสแสดงค่า
ความมากน้อยของผลการวิจัย คือ ค่าประมาณของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หรือค่าประมาณของ
ความแตกต่างของผลทดสอบกับผลควบคุม

2. การวิเคราะห์เมตต้าตามแนวความคิดของ ชมิดท์ - ฮันเตอร์

จากแนวคิดของเกลสที่ต้องการขนาดของผลออกมาเป็นค่า หรือตัวเลขให้ได้
โดยวิธีหาค่าเฉลี่ยหรือส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แต่อย่างไรก็ตามมิได้คำนึงถึงความคลาดเคลื่อน
จากการสุ่ม และจากการวัด แอล จี ชมิดท์ และ จี อี ฮันเตอร์ (L.G.Schmidt and J.E. Hunter อ้างถึง
ในคณะกรรมการการประถมศึกษา 2539: 8) ได้คิดสูตรลดหรือปรับความคลาดเคลื่อนต่าง ๆ ของ
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และของความแตกต่างของผลทดลองกับผลควบคุมออกจากค่าพารามิเตอร์
เพื่อให้ได้ค่าพารามิเตอร์ที่แท้จริง

3.4 ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัย

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2529: 27-95) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสังเคราะห์งานวิจัย
โดยทั่วไป ประกอบด้วยขั้นตอนในการดำเนินงาน 5 ขั้นตอน สรุปได้ดังนี้

1. การกำหนดหัวข้อปัญหา

การสังเคราะห์งานวิจัยเริ่มจากการกำหนดปัญหาการวิจัย ซึ่งต้องเป็นปัญหาที่
มีการทำวิจัยแล้วอย่างน้อยสองราย เนื่องจากปัญหาการวิจัยที่มีคุณค่าน่าสนใจและเป็นปัญหาที่ยัง
ไม่มีคำตอบแน่ชัดนั้น มักเป็นปัญหาที่นักวิจัยสนใจและทำการวิจัยเป็นจำนวนมากปัญหาใน
ลักษณะดังกล่าวจึงเป็นปัญหาที่เหมาะสมต่อการสังเคราะห์งานวิจัย

2. การวิเคราะห์ปัญหา

เมื่อกำหนดปัญหาได้แล้วผู้สังเคราะห์งานวิจัยต้องนิยามปัญหาให้ชัดเจน
ศึกษาแนวคิดหลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปัญหาให้แจ่มชัด เพื่อเป็นพื้นฐานในการกำหนด
แบบแผนและสมมติฐานการวิจัย

3. การเสาะค้น คัดเลือกและรวบรวมงานวิจัย

3.1 การคัดเลือกงานวิจัย ผู้สังเคราะห์งานวิจัยต้องค้นคว้า และเสาะแสวงหา งานวิจัยทั้งหมดเกี่ยวกับปัญหาที่กำหนดไว้ การเสาะหางานวิจัยส่วนใหญ่จะได้จากวิทยานิพนธ์ บทคัดย่อวิทยานิพนธ์ วารสารงานวิจัย เป็นต้น

3.2 การคัดเลือกงานวิจัย ผู้สังเคราะห์งานวิจัยต้องอ่าน ศึกษาและตรวจสอบ งานวิจัยแต่ละเรื่องอย่างละเอียด ต้องสร้างเกณฑ์ในการคัดเลือกงานวิจัย และทำการคัดเลือกงานวิจัย ที่มีคุณภาพที่ดี มีความเที่ยงตรงภายนอกและภายในสูงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3.3 การรวบรวมผลการวิจัย หลังจากคัดเลือกงานวิจัยที่ใช้ในการสังเคราะห์ งานวิจัยแล้วขั้นตอนต่อไป คือ การรวบรวมรายละเอียด และผลการวิจัยของงานวิจัยนั้น วิธีการ รวบรวมอาจจะให้การจดบันทึก การถ่ายเอกสาร หรือการออกแบบฟอร์มก็ได้ ทั้งนี้ผู้สังเคราะห์ งานวิจัยต้องใช้ความระมัดระวังเก็บรวบรวมข้อมูลให้ได้ข้อมูลที่มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ และครบถ้วนสมบูรณ์

4. การวิเคราะห์เพื่อสังเคราะห์ผลการวิจัย

ขั้นตอนนี้เป็นการจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งประกอบด้วยผลการวิจัย ดังรายละเอียด ลักษณะและวิธีการวิจัยจากงานวิจัยทั้งหมด เพื่อสังเคราะห์หาข้อสรุป จากนั้นจึงแปล ความหมายผลการวิเคราะห์เพื่อตอบปัญหาการวิจัย

5. การเสนอรายงานการสังเคราะห์งานวิจัย

การเขียนรายงานการสังเคราะห์งานวิจัย มีหลักการเช่นเดียวกับการเขียน รายงานวิจัยทั่วไป

4. วิธีการเรียนแบบร่วมมือ

การเรียนแบบร่วมมือ เป็นเทคนิคอย่างหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนที่ให้นักเรียน ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย ภายในกลุ่มย่อยประกอบด้วยสมาชิกของกลุ่มที่มีความสามารถในการ เรียนสูง ปานกลางและต่ำ ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียน เพื่อให้กลุ่มบรรลุ จุดประสงค์ในการเรียนแต่ละครั้ง ในที่นี้จะกล่าวถึงรายละเอียดในหัวข้อ ความหมายของการเรียน แบบร่วมมือ วิวัฒนาการของการเรียนแบบร่วมมือ ลักษณะและองค์ประกอบพื้นฐานของการเรียน แบบร่วมมือ ข้อดีของการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิคที่ใช้ในการจัดการเรียนแบบร่วมมือ

4.1 ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ

ลินด์เกรน (Landgren 1973: 367) ได้ให้ความหมายของการร่วมมือว่า การร่วมมือ (Cooperation) หมายถึง การร่วมมือกันทำงานเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย ซึ่งทุกคนยอมรับถึงจุดมุ่งหมายร่วมกันและเมื่อทำงานเสร็จแล้ว ส่งผลให้ผู้ร่วมงานเกิดความพึงพอใจ ส่วนซาเรนและสลาวิน (Sharan 1980 และ Slavin 1983 อ้างถึงใน สุจินต์ วิสวธีรานนท์ 2536: 227) ให้ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือว่า หมายถึง วิธีการเรียนที่นักเรียนทำงานด้วยกันในกลุ่มเล็กเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่ม ในทำนองเดียวกัน สลาวิน (Slavin 1987: 3) ได้กล่าวว่าการเรียนแบบร่วมมือ หมายถึง วิธีการสอนอีกแบบหนึ่ง ซึ่งกำหนดให้นักเรียนที่เรียนเก่ง 1 คน เรียนปานกลาง 2 คน และเรียนอ่อน 1 คน การทดสอบผลการเรียนของนักเรียนจะแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนแรกจะพิจารณาค่าเฉลี่ยของทั้งกลุ่ม ตอนที่สองจะพิจารณาคะแนนทดสอบเป็นรายบุคคล ในการทดสอบนักเรียนต่างคนต่างทำ แต่เวลาเรียนต้องร่วมมือกัน นอกจากนี้สลาวิน (Slavin 1991: 3 อ้างถึงใน อำพวรรณ ทิวไผ่งาม 2536: 6) ยังกล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า เป็นการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องเรียนรู้กันและกัน รับผิดชอบงานของกลุ่มร่วมกัน โดยที่กลุ่มจะประสบความสำเร็จได้ เมื่อสมาชิกทุกคนได้เรียนรู้บรรลุตามจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกัน นั่นคือการเรียนเป็นกลุ่มหรือทีมนั่นเอง

อำพวรรณ ทิวไผ่งาม (2536: 6) ได้ให้ความหมายว่า การเรียนแบบร่วมมือ คือ การที่นักเรียนทำงานร่วมกันในกลุ่มเพื่อให้ตนเองและสมาชิกได้เรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายของบทเรียนที่กำหนดไว้ หรือสามารถแก้ปัญหาได้ โดยนักเรียนรับรู้ว่ากลุ่มจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายได้ก็ต่อเมื่อ สมาชิกทุกคนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้เช่นเดียวกัน ซึ่งความจริงก็คือ นักเรียนเรียนเป็นทีมนั่นเอง ส่วนสุรศักดิ์ หลาบมาลา (2536: 3) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือหมายถึงวิธีการที่ครูจัดนักเรียนให้เป็นกลุ่ม ๆ ละประมาณ 5 - 7 คน นักเรียนทุกคนช่วยเหลือกันในการเรียน

ฉะนั้นวิธีการเรียนแบบร่วมมือหมายถึง การที่นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มเล็กร่วมมือกันในการทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยใช้กระบวนการกลุ่ม สมาชิกทุกคนช่วยเหลือกัน รับผิดชอบร่วมกัน และมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน

4.2 วิวัฒนาการของการเรียนแบบร่วมมือ

กิตติมา ปรีดีดิลก (2521 : 77-78) ได้กล่าวถึงวิวัฒนาการของการเรียนแบบร่วมมือสรุปได้ดังนี้ การเรียนแบบร่วมมือไม่ใช่วิธีใหม่ ครูสอนโดยให้นักเรียนเรียนแบบร่วมมือมานานแล้วในรูปแบบการทำงานในห้องปฏิบัติการเป็นกลุ่ม การสอนแบบโครงงาน กลุ่มอภิปรายเป็นต้น ทั้งนี้เพราะว่าการร่วมมือในการทำงานเป็นสิ่งสำคัญของการอยู่รอดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ในสหรัฐอเมริกาได้มีการนำเอาการเรียนแบบร่วมมือมาใช้ปลายศตวรรษที่ 19 ประมาณปี ค.ศ. 1870 (Johnson and others 1984:13) เป็นช่วงเวลาที่ฟรานซิส ปาร์คเกอร์ (Francis Parker) ผู้คิดริเริ่มเสนอรูปแบบปรัชญาการศึกษาแบบพิพัฒนาการ (Progressivism) ได้สนับสนุนและศึกษารูปแบบการใช้การเรียนแบบร่วมมือ สรุปได้ว่าการเรียนแบบร่วมมือมีพื้นฐานมาจากปรัชญาการศึกษาแบบพิพัฒนาการ ที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดทิศทางพัฒนาตนเองจึงทำให้เกิดการจัดการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และในปี ค.ศ.1930 จอห์น ดิวอี้ (John Dewey) ได้เสนอปรัชญาการศึกษาแบบพิพัฒนาการขึ้นและได้รับความนิยมนับแต่หลายจนถึงปัจจุบัน ได้มีการนำแนวความคิดจากปรัชญาการศึกษาแบบพิพัฒนาการมาผนวกกับแนวความคิดจากปรัชญาการศึกษาแบบปฏิบัตินิยม (Pragmatism) เป็นปรัชญาการศึกษาแบบปฏิรูปนิยม (Reconstructionism) (กิตติปรีดีดิลก 2521: 80) จอห์น ดิวอี้ ได้นำการเรียนแบบร่วมมือเข้าเป็นส่วนหนึ่งในการสอนแบบโครงการ (Project method) ที่เขาคิดขึ้น (John and Others 1984: 14)

ต่อมาในปี ค.ศ. 1940 มอร์ดัน ดอยช์ (Morton Deutsch) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการร่วมมือตามแนวทฤษฎีของ เคิร์ต เลวิน (Kurt Lewin) ที่ว่า ประเภทของการพึ่งพาซึ่งกันและกันที่จัดสภาพการณ์ให้แก่แต่ละบุคคล เป็นตัวกำหนดวิธีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่แตกต่างกันออกไป การจัดสภาพให้บุคคลมีการพึ่งพาซึ่งกันและกันในทางบวกจะทำให้เกิดการช่วยเหลือและสนับสนุนกันขึ้น ซึ่งจะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่สูงกว่า มีสุขภาพจิตและการเป็นอยู่ที่ดีกว่า (ชาญชัย อาจิมสมาจาร 2533: 20) หลังจากนั้น จึงมีการศึกษาวิจัยเพื่อไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษากันอย่างแพร่หลายในสหรัฐอเมริกา แคนาดาและประเทศอื่น ๆ มาจนถึงปัจจุบันนี้

4.3 ลักษณะและองค์ประกอบพื้นฐานของการเรียนแบบร่วมมือ

การเรียนแบบร่วมมือ เป็นการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถที่แตกต่างกัน ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและรับผิดชอบการทำงานของตนเองเท่า ๆ กับรับผิดชอบการทำงานของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม โดยมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน ซึ่งจะกล่าวถึงลักษณะเบื้องต้นของการเรียนแบบร่วมมือและ

องค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนแบบให้นักเรียนร่วมมือดังนี้

4.3.1 ลักษณะเบื้องต้นของการเรียนแบบร่วมมือ

จอห์นสันและจอห์นสัน(Johnson and Johnson 1987: 23-24 อ้างถึงใน พรรณรสมิ์ เเงาธรรมสาร 2533: 35) ได้กำหนดลักษณะสำคัญเบื้องต้นของการเรียนแบบร่วมมือไว้ ดังนี้

- 1) สมาชิกกลุ่มมีความรับผิดชอบต่อกลุ่มร่วมกัน “อยู่ด้วยกันหรือตายด้วยกัน” ช่วยกันทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ โดยมีจุดมุ่งหมายร่วมกัน แบ่งข้อมูลและอุปกรณ์ระหว่างสมาชิกของกลุ่ม
- 2) สมาชิกกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ต่อกัน อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน
- 3) สมาชิกกลุ่มแต่ละคนมีความรับผิดชอบในตัวเองต่องานที่ได้รับมอบหมาย จุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ การที่แต่ละคนทำงานอย่างเต็มความสามารถ
- 4) สมาชิกกลุ่มมีทักษะในการทำงานกลุ่ม(small group Skills)และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ครูสอนทักษะการทำงานกลุ่มและประเมินการทำงานกลุ่มของนักเรียน การที่จับให้นักเรียนที่ขาดทักษะการทำงานกลุ่มมาทำงานกลุ่มร่วมกัน จะไม่ประสบความสำเร็จ

4.4 องค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ

จากลักษณะของการเรียนแบบร่วมมือ สามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้โดยจัดให้มีองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนแบบให้นักเรียนร่วมมือ ดังต่อไปนี้ (สุจินต์ วิศวกรรม 2536: 231 - 232)

4.4.1 สร้างความรู้สึกร่วมกันให้เกิดขึ้นในกลุ่มนักเรียน โดยกำหนดวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการพึ่งพาช่วยเหลือกันเพื่อไปสู่ความสำเร็จร่วมกัน เช่น ให้ศึกษาจากเอกสารที่ได้รับและตรวจสอบว่า สมาชิกทุกคนในกลุ่มเข้าใจเนื้อหาสาระในเอกสารนั้น และเพื่อส่งเสริมให้มีการพึ่งพากัน ครูอาจจะกำหนดให้มีการให้รางวัลรวม(joint rewards) เช่น ถ้าสมาชิกทุกคนของกลุ่มใดได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 90 ขึ้นไปของคะแนนเต็ม สมาชิกในกลุ่มนั้นจะได้รางวัลพิเศษ (bonus point) อีกคนละ 5 คะแนน การส่งเสริมการพึ่งพากันอีกวิธีหนึ่งได้แก่ การแยกแหล่งข้อมูลที่จะให้นักเรียน เช่น ให้สมาชิกแต่ละคนมีข้อมูลเพียงบางส่วนของข้อมูลทั้งหมดในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย แต่กำหนดให้ทั้งกลุ่มงานให้เสร็จ นอกจากนี้การส่งเสริมการพึ่งพากันอาจทำได้โดยการใช้วิธีกำหนดบทบาทของสมาชิกในกลุ่มเป็นผู้อ่าน ผู้ตรวจสอบ ผู้ให้กำลังใจและผู้ชี้แจงรายละเอียด

4.4.2 จัดให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน เมื่อครูจัดให้มีความรู้สึกพึงพอกันแล้ว ครูต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน เพื่อช่วยและส่งเสริมการทำงานให้สำเร็จ นักเรียนจะต้องซักถามและอภิปรายถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ อธิบายกันและกันให้เข้าใจถึงการทำงานที่ได้รับมอบหมาย ช่วยเหลือ สนับสนุนและให้กำลังใจแก่กัน

4.4.3 จัดให้มีความรู้สึกรับผิดชอบในส่วนบุคคล วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือการทำให้สมาชิกแต่ละคนมีความรู้สมบูรณ์หรือพัฒนาขึ้น นักเรียนเรียนด้วยกัน เพื่อให้แต่ละคนมีความสามารถสูงขึ้น มิใช่จัดให้นักเรียนเรียนเป็นกลุ่ม เพื่อแก้ปัญหาอุปสรรคไม่เพียงพอ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว จึงต้องมีการประเมินผลงานของแต่ละคนควบคู่กันไปกับผลงานกลุ่ม ภายในกลุ่มจะต้องทราบว่า สมาชิกใดต้องการความช่วยเหลือ การสนับสนุน การให้กำลังใจเพื่อให้สำเร็จ อีกทั้งต้องทำให้ทุกคนทราบว่า เขาไม่สามารถกินแรงเพื่อนในกลุ่มได้

4.4.4 ให้ความรู้เกี่ยวกับทักษะสังคม การมีส่วนร่วมในความพยายามร่วมกัน เพื่อให้ประสบความสำเร็จนั้นจะต้องอาศัยทักษะระหว่างบุคคลและทักษะระหว่างกลุ่ม ถ้านักเรียนไม่มีทักษะสังคมจะเป็นการยากที่กลุ่มการเรียนแบบร่วมมือจะประสบความสำเร็จ ครูจะต้องจัดสอนทักษะสังคมที่จำเป็นในการทำงานร่วมกันให้นักเรียน และเตือนให้นักเรียนใช้ทักษะดังกล่าว ตัวอย่างทักษะสังคมที่ต้องมีการสอนได้แก่ ความเป็นผู้นำ การตัดสินใจ การสร้างความไว้วางใจ การสื่อสารและทักษะการจัดการกับข้อขัดแย้ง

4.4.5 จัดให้มีการบวนการกลุ่ม ครูจะต้องให้สมาชิกของกลุ่มได้ร่วมกันอภิปรายว่า กลุ่มของตนเองทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้เพียงใด และจะทำให้ความสัมพันธ์ในการทำงานคงอยู่ได้อย่างไร กลุ่มจะต้องระบุนกการกระทำของสมาชิกใดควรละเว้น การกระบวนการกลุ่มจะช่วยให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับการทำงานกลุ่มแก่นักเรียน ความสำเร็จของกระบวนการกลุ่มอยู่ที่การให้เวลาอย่างเพียงพอแก่นักเรียน เตือนให้นักเรียนใช้ทักษะสังคมขณะทำงานในกลุ่ม และอธิบายความคาดหวังของครูอย่างชัดเจนว่า ต้องการอะไร

4.5 ข้อดีของการเรียนแบบร่วมมือ

มนุษย์แต่ละคนจะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ตามลำพังได้ จำเป็นต้องอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มเป็นสังคมและเป็นประเทศชาติ ดังนั้นการจัดการศึกษาจึงจำเป็นต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนการรวมกลุ่ม โดยเฉพาะการรวมกลุ่มแบบร่วมมือ ซึ่งนอกจากนักเรียนได้ความรู้จากเนื้อหาวิชาที่เรียนแล้วยังได้ประโยชน์จากการที่ได้ทำงานเป็นกลุ่มข้อดีของการเรียนแบบร่วมมือสรุปได้ดังนี้

4.5.1 การเรียนแบบร่วมมือจะเน้นกระบวนการกลุ่มทำให้เกิดผลดีต่อ

ความสัมพันธ์กันในทางบวก เกิดการร่วมมือกันช่วยเหลือกันในกลุ่ม มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน (Johnson and Johnson 1987: 32) ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการทำงานร่วมกันและทักษะในการฝึกมนุษย์สัมพันธ์ที่ดี (ทิสนา แจมณี และคณะ 2528: 21)

4.5.2 การเรียนแบบร่วมมือมีการอภิปรายร่วมกัน ทำให้เกิดการระดมพลังสมอง

ซึ่งเป็นจุดสุดยอดของการคิด (Anderson 1970: 103: 104) ส่งผลให้นักเรียนเกิดความคิดวิจารณ์ญาณตลอดจนเกิดการสัมฤทธิ์ผลที่ดีต่อการเรียนการสอน

4.5.3 การเรียนแบบร่วมมือมีการเสริมแรงทางบวกและการให้รางวัล เป็นวิธีจูงใจ

ให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มพยายามทำงานของกลุ่มตนเองให้ดีที่สุดซึ่งจะส่งผลให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ (บุษบา โชคช่วยชู 2537: 89)

4.5.4 การเรียนแบบร่วมมือช่วยส่งเสริมทักษะทางสังคมให้แก่เด็ก เพราะเด็กทุกคน

รู้สึกตนมีกลุ่มมีพวก มีเพื่อนที่คอยช่วยเหลือกัน ไม่รู้สึกเปล่าเปลี่ยว จึงทำให้เด็กมีความรักใคร่ มีความมั่นคงทางจิตใจ อันส่งผลต่อการเรียนทั้งกลุ่ม (สุรศักดิ์ หลาบมาลา 2536: 6)

ดังนั้น การเรียนแบบร่วมมือ ไม่ได้หมายถึงแต่เพียงการจัดให้นักเรียนมานั่ง

ทำงานเป็นกลุ่มกันเท่านั้น ความแตกต่างระหว่างการเรียนแบบร่วมมือกับการเรียนเป็นกลุ่มแบบเดิมมีหลายประการ อย่างเช่น การเรียนแบบร่วมมือสมาชิกทุกคนมีความสามารถแตกต่างกัน ในอัตราส่วนที่จำนวนคนเรียนเก่ง : เรียนปานกลาง : เรียนอ่อนเป็น 1: 2: 1 ทุกคนต้องร่วมมือกัน ในการทำกิจกรรมและรับผิดชอบร่วมกัน ผลัดเปลี่ยนกันเป็นหัวหน้า เป็นต้น ส่วนกลุ่มแบบเดิมนั้น สมาชิกแต่ละคนมีความสามารถใกล้เคียงกัน ทุกคนไม่ได้มีความร่วมมือในการทำกิจกรรมมักเป็นลักษณะต่างคนต่างทำ ขาดการรับผิดชอบร่วมกัน มีการเลือกหัวหน้าถาวรขึ้นมา เป็นต้น

4.6 เทคนิคที่ใช้ในการจัดการเรียนแบบร่วมมือ

การเรียนแบบร่วมมือมีรูปแบบต่าง ๆ ที่เกิดจากการศึกษาของนักการศึกษาได้ทำการทดลอง สามารถที่จะดัดแปลงนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ตามความเหมาะสมกับสภาพนั้น ๆ สำหรับรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือที่นิยมใช้กันทั่วไปในประเทศสหรัฐอเมริกา ปัจจุบันมี 8 เทคนิค (สุรศักดิ์ หลาบมาลา 2535: 97) ดังนี้

4.6.1 เทคนิค STAD: Student Teams Achievement Divisions (Slavin 1986)

สมาชิกในกลุ่ม 4 คน ระดับสติปัญญาต่างกัน เช่น เก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน ครูกำหนดบทเรียนและการทำงานของกลุ่มไว้แล้ว ครูทำการสอนบทเรียนให้นักเรียนทั้งชั้น จากนั้นให้กลุ่มทำงานตามที่กำหนด นักเรียนในกลุ่มช่วยเหลือกัน เด็กเก่งช่วยเหลือและตรวจงานของเพื่อนให้

ถูกต้องก่อนนำส่งครู การสอบนักเรียนต่างคนต่างทำข้อสอบ แล้วเอาคะแนนของทุกคนมารวมกัน เป็นคะแนนของกลุ่ม ครูจัดลำดับคะแนนของกลุ่มปิดประกาศให้ทุกคนทราบ

4.6.2 เทคนิค TGT: Teams-Games - Tournament (De Vries and Slavin 1978) จัดกลุ่มเช่นเดียวกับ STAD แต่ไม่มีการสอบทุกสัปดาห์ แต่ละทีมที่มีความสามารถเท่ากัน จะแข่งขันตอบปัญหา มีการจัดกลุ่มใหม่ทุกสัปดาห์โดยพิจารณาจากความสามารถของแต่ละบุคคล

4.6.3 เทคนิค TAI: Teams Assisted Individualization (Slavin et al 1984) สมาชิกของกลุ่ม 4 คน มีระดับความรู้ต่างกัน ใช้สำหรับระดับประถมศึกษาปีที่ 3 - 6 ครูเรียกเด็กที่มีความรู้ระดับเดียวกันของแต่ละกลุ่มมาสอน ความยากง่ายของเนื้อหาวิชาที่สอนแตกต่างกันเด็กกลับไปยังกลุ่มของตนเองและต่างคนต่างทำงานที่ได้รับมอบหมาย แต่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันทุกคนสอบข้อสอบโดยไม่มีการช่วยเหลือกัน มีการให้รางวัลทีมที่ทำคะแนนได้ดีกว่าเดิม

4.6.4 เทคนิค CIRC: Cooperative Integrated Reading and Composition (Stevens et al; 1987) ใช้สำหรับวิธีอ่านเขียนและทักษะอื่น ๆ ทางภาษา สมาชิกในกลุ่มมี 4 คน มีพื้นฐานความรู้เท่ากัน 2 คน อีก 2 คนก็เท่ากัน แต่ต่างระดับความรู้กับ 2 คนแรก ครูจะเรียกที่มีความรู้เท่ากันจากทุกกลุ่มมาสอนแล้วให้กลับเข้ากลุ่ม แล้วเรียกคู่ถัดไปจากทุกกลุ่มมาสอน คะแนนของกลุ่มพิจารณาจากคะแนนสอบของสมาชิกกลุ่มเป็นรายบุคคล

4.6.5 เทคนิค Jigsaw (Aronson et al 1976) ใช้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 6 สมาชิกในกลุ่มมี 6 คน ความรู้ต่างระดับกัน สมาชิกแต่ละคนไปเรียนร่วมกับสมาชิกของกลุ่มอื่น ๆ ในหัวข้อที่ต่างกันออกไปแล้วทุกคนกลับมากลุ่มของตน สอนเพื่อนในสิ่งที่ตนไปเรียนรู้ร่วมกับสมาชิกกลุ่มอื่น ๆ มา การประเมินผลเป็นรายบุคคลแล้วรวมเป็นคะแนนของกลุ่ม

4.6.6 เทคนิค Jigsaw II (Slavin 1986) สมาชิกในกลุ่มมี 4 - 5 คน นักเรียนทุกคนเรียนบทเรียนเดียวกัน สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มให้ความสนใจในหัวข้อย่อย ในบทเรียนต่างกันใครที่สนใจในหัวข้อเดียวกันจะไปประชุมกัน ค้นคว้าและอภิปรายแล้วกลับมาที่กลุ่มเดิมของตนสอนเพื่อนในเรื่องที่ตนไปประชุมกับสมาชิกของกลุ่มอื่น ๆ มา ผลการสอบของแต่ละคนเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มที่ทำคะแนนรวมได้ดีกว่าครั้งก่อนจะได้รับรางวัล

4.6.7 เทคนิค Learning Together (Sharan and Johnson 1987) สมาชิกในกลุ่มมี 4-5 คน ระดับความรู้ต่างกัน ใช้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-6 ครูทำการสอนทั้งชั้น เด็กแต่ละคนทำงานตามที่ครูมอบหมาย คะแนนของแต่ละกลุ่ม พิจารณาจากผลงานของกลุ่ม

4.6.8 เทคนิค Group Investigation (Sharan and Sharan 1980,1989) สมาชิกในกลุ่มมี 2-6 คน แต่ละกลุ่มเลือกหัวข้อเรื่องที่ต้องการค้นคว้า สมาชิกในกลุ่มแบ่งงานกัน ทั้งกลุ่มเสนอผลงานหรือรายงานต่อหน้าชั้น การให้รางวัลหรือคะแนนให้เป็นกลุ่ม

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พิชัย คลเสมอ (2526) ได้ทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2506 - 2523 โดยการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์รวมทั้งสิ้น 300 เล่ม ผลการวิจัยพบว่า ปีการศึกษา 2516 - 2520 มีการทำวิทยานิพนธ์รวมทั้งสิ้น 300 เล่ม ผลการวิจัยพบว่า ปีการศึกษา 2518 - 2520 มีการทำวิทยานิพนธ์มากที่สุด และวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย มีเนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษางานโสตทัศนศึกษาของสถาบันต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้สอนทุกระดับการศึกษาของสถาบันต่าง ๆ ที่อยู่ของประชากรที่ใช้ในการวิจัยส่วนใหญ่อยู่ในกรุงเทพมหานคร การเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถามและใช้ค่าเฉลี่ยช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล

ชูชม ธรรมธรรม (2527) ได้ทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ที่ได้รับรางวัลสาขาสังคมศาสตร์ โดยวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ที่ได้รับรางวัลทางสาขาสังคมศาสตร์ จากทุนวิจัยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติและจากทุนรัชดาภิเษกสมโภช จำนวนทั้งสิ้น 25 เรื่อง ผลการวิจัยมีดังนี้ งานวิจัยส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เป็นการวิจัยประยุกต์ ประเภทของการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงบรรยาย ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เอกสารและวิเคราะห์ข้อมูล โดยการวิเคราะห์เนื้อหาสถิติขั้นพื้นฐาน และสถิติขั้นสูง มีจำนวนใกล้เคียงกัน ผลการวิจัยนำไปใช้ประโยชน์เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนนโยบาย งานวิจัยที่ได้รับรางวัลทางสาขาสังคมศาสตร์ มีแหล่งทุนอุดหนุนการวิจัยจากงบประมาณของหน่วยงานที่ผู้วิจัยอยู่ และจากแหล่งทุนอุดหนุนประเทศเป็นจำนวนมากที่สุดเท่ากัน

เพ็ญพิศ ประวีณวรกุล (2527) ได้ทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตทางการศึกษาวิทยาศาสตร์ สาขาวิชาการศึกษาวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สาขาวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และสาขาวิชาเอกการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รวมวิทยานิพนธ์ที่ทำการวิเคราะห์ทั้งสิ้น 237 เล่ม ผลการวิจัย มีดังนี้ วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย และเป็นเนื้อเรื่องเกี่ยวกับวิธีและเทคนิคการสอน ไม่มีการระบุประชากรที่ใช้ในการศึกษา การศึกษาวิจัยส่วนใหญ่ใช้ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาและใช้วิธีสุ่มตัวอย่างประชากรแบบเจาะจง การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยการหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเที่ยงและความตรง และใช้ข้อมูลปฐมภูมิ การเก็บรวบรวมข้อมูลข้อมูลใช้แบบทดสอบและส่วนใหญ่ใช้สถิติขั้นพื้นฐานและสถิติขั้นสูงในการวิเคราะห์ข้อมูล

อัคริย์ สนั่นไหว (2527) ได้วิเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา คณิตศาสตร์ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2518 – 2526 จำนวน 167 เล่ม เป็นวิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย 54 เล่ม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 100 เล่ม และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 13 เล่ม ผลการวิจัย มีดังนี้ วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชาการศึกษา คณิตศาสตร์ ส่วนใหญ่มีลักษณะดังต่อไปนี้ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงทดลอง เป็นการวิจัยแบบประยุกต์ ใช้การเลือก ประชากรและกลุ่มตัวอย่างประชากรแบบเจาะจง ใช้นักเรียนเป็นประชากรหรือตัวอย่าง เป็น การศึกษาที่เกี่ยวข้องในระดับมัธยมศึกษา แหล่งที่อยู่ของประชากรหรือตัวอย่างประชากร อยู่ใน หนึ่งหรือสองจังหวัดที่ไม่ใช่กรุงเทพมหานคร ใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวม ข้อมูล หากคุณภาพของเครื่องมือการวิจัยโดยการหาความยากง่ายอำนาจจำแนก วิเคราะห์ข้อมูล โดย การทดสอบความแตกต่างของมัชฌิมเลขคณิตระหว่างสองกลุ่ม และมีเนื้อหาทางการศึกษาที่ เกี่ยวข้องกับวิธีสอนและเทคนิคการสอน

วีรวรรณ ยุทธนากรชัย (2528) ได้ทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช 2513 - 2526 วิทยานิพนธ์ที่ใช้ในการ วิเคราะห์รวม 344 เล่ม ผลการวิจัยมีดังนี้ วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงบรรยายเนื้อเรื่อง ที่ วิจัยส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอน ศึกษาจากตัวอย่างประชากรซึ่งนักเรียนระดับ ประถมศึกษา วิธีการสุ่มตัวอย่างส่วนมากเป็นแบบไม่เป็นไปตามโอกาส โดยใช้การสุ่มตัวอย่าง แบบเจาะจงมากที่สุด ศึกษาประชากรหรือตัวอย่างประชากรที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนใหญ่ใช้แบบทดสอบ และใช้สถิติขั้นพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล วิทยานิพนธ์ส่วนมากมีลักษณะการเขียนวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง เป็นการเขียนรายงานการค้นคว้า ตามลำดับเนื้อเรื่อง มีลักษณะการเขียนอภิปรายผลการวิจัย ส่วนมากเป็นการเขียนเสนอข้อค้นพบ จากผลงานวิจัยที่ผ่านมาหรือทฤษฎีประกอบ และแสดงความคิดเห็นประกอบ มีลักษณะการเขียน ข้อเสนอแนะส่วนมากเป็นการเขียนเสนอแนะในทางปฏิบัติหรือนำผลการวิจัยไปใช้

อัจฉรา ดิษฐ์วัฒน์ (2528) ได้ทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัย การศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในระหว่างปีการศึกษา 2510 - 2525 ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะวิทยานิพนธ์ และศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับตัวนิสิตผู้ทำวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาวิจัยการศึกษา สถิติการศึกษา การวัดและประเมินผลการศึกษา รวมวิทยานิพนธ์ที่ใช้ใน การวิเคราะห์ทั้งสิ้น 384 เล่ม ผลการวิจัยมีดังนี้ ลักษณะของวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิง บรรยาย และมีเนื้อหาตรงตามสาขาวิชา จำนวนหนึ่งในสามของวิทยานิพนธ์ เป็นงานวิจัยที่มีพื้นที่ ที่ศึกษาเป็นสถานศึกษา และมีแหล่งข้อมูลที่ศึกษาเป็นนักเรียน นิสิต นักศึกษา จำนวนสามในสิบ

ของวิทยานิพนธ์ทั้งหมด เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาระดับอุดมศึกษา วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างประชากรและวิธีการสุ่มตัวอย่างที่ใช้มากที่สุด คือ วิธีสุ่มตัวอย่างแบบแยกประเภท จำนวนสามในสิบของวิทยานิพนธ์ทั้งหมด เป็นรายงานวิจัยที่ใช้แบบบันทึกข้อมูลเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและส่วนใหญ่ใช้สถิติภาคสรุปอ้างอิงในการวิเคราะห์ วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่มีคุณภาพระดับดีมาก รายละเอียดเกี่ยวกับตัวนิสิตผู้ทำวิทยานิพนธ์พบว่า นิสิตส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 26 - 30 ปี มีอาชีพระหว่างทำวิทยานิพนธ์ นิสิตส่วนใหญ่ไม่ได้รับทุนอุดหนุนในการทำวิจัยและใช้เวลาในการทำวิทยานิพนธ์มากกว่า 1 ภาคการศึกษา

วีระศักดิ์ บรรณาธรรม (2529) ได้ทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทและปริญญาตรีที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการอุดมศึกษา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2500 - 2526 วัดดูประสมงค์ของการวิจัยเพื่อสำรวจวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทและปริญญาตรีที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการอุดมศึกษา และศึกษาผลสรุปของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทและปริญญาตรีที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการอุดมศึกษาโดยวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ จำนวน 909 เล่ม จากสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย 6 แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ผลการวิจัยมีดังนี้ วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทและปริญญาตรีที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการอุดมศึกษาปรากฏอยู่ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมากที่สุด (60.18%) และมีในคณะครุศาสตร์มากที่สุด (75.69%) ส่วนปีที่มีการทำวิทยานิพนธ์มากที่สุด คือ พ.ศ. 2524 (13.53%) ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยายมากที่สุด (89.99%) การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถามมากที่สุด (25.27%) และกลุ่มประชากรที่ใช้มากที่สุด คือ นักศึกษา (40.38%) ผลสรุปของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทและปริญญาตรีที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการอุดมศึกษามีดังนี้ พื้นฐานการอุดมศึกษา ประกอบด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาการ และความมุ่งหมายของสถาบันอุดมศึกษา การดำเนินงานบริหารชุมชน และทำนุบำรุงวัฒนธรรม ความต้องการและโอกาสของการศึกษาในระดับอุดมศึกษา หลักสูตรและการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษาประกอบด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับหลักสูตร โปรแกรมการศึกษา การสร้างสื่อการเรียนการสอน แบบวัดและแบบประเมินผล การใช้ห้องสมุดของอาจารย์และนิสิตนักศึกษา เพื่อประกอบการเรียนการสอน และการวิจัยการฝึกอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาของวิทยาลัยครู การบริหารสถาบันอุดมศึกษาประกอบด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับลักษณะการบริหารการดำเนินงานของผู้บริหาร การดำเนินงานกิจการนิสิตนักศึกษา การดำเนินงานห้องสมุด ค่าใช้จ่ายลงทุนทางการอุดมศึกษา สภาพแวดล้อม อาคารสถานที่ สถานภาพและคุณวุฒิของอาจารย์ ขวัญและความพึงพอใจของอาจารย์ในการปฏิบัติงาน เทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์ทางการอุดมศึกษา และการติดตาม

ผลสำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษา นิสิตนักศึกษา ประกอบด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับลักษณะนิสิต นักศึกษา ด้านบุคลิกภาพ คุณภาพและศีลธรรม ความสามารถ สมรรถภาพ เจตคติ และค่านิยม ที่มี ต่อการเมืองการปกครอง การอาชีพ การสื่อสารมวลชน และสภาพการณ์ทางสังคม การดำเนิน กิจกรรมของนิสิต

นักศึกษา และปัญหาของนิสิตนักศึกษา

บุญส่ง นิลแก้วและคณะ (2531) ได้ทำการวิจัยเรื่องวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2528 - 2531 จำนวน 88 เรื่อง วัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะของวิทยานิพนธ์ในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ประเภทของเนื้อหา ลักษณะของ งานที่ทำ จุดมุ่งหมาย คุณภาพของงาน ผลการวิจัยพบว่า วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่จัดทำในรูปแบบการ สืบค้นเกี่ยวกับข้อเท็จจริงกับบุคคลหรือหน่วยงานทางการศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ส่วนใหญ่เป็นแบบสอบถามและแบบทดสอบ และวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิง ปริมาณโดยใช้สถิติภาคบรรยาย นอกจากนี้สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษาที่ค่อนข้างใช้ วิธีการสถิติขั้นสูง และผลของการศึกษาของงานวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ให้ประโยชน์เชิงปฏิบัติ มากกว่าเชิงทฤษฎี

รัตติกร ทิมเจริญ (2531) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อความรู้ในวิทยานิพนธ์ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในช่วงปีการศึกษา 2525 - 2528 ประชากรของการวิจัย คือ วิทยานิพนธ์ของครุศาสตร์มหาวิทยาลัย ทั้งสิ้น 10 ภาควิชา ที่ผลิตออกมาในช่วงปีการศึกษา 2525 - 2528 จำนวน 1,206 เล่ม ผลการวิจัยมีดังนี้ ข้อความรู้อันมีค่าที่มหาวิทยาลัยศึกษาส่วนใหญ่เป็น ข้อความรู้อธิบายสภาพของตัวแปร เฉพาะภาควิชาจิตวิทยา ภาควิชาวิจัยการศึกษา และภาควิชา โสตทัศนศึกษาเท่านั้นที่ส่วนใหญ่ศึกษาข้อความที่อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร สาธารณะ การศึกษาของข้อความรู้อันมีค่าที่มหาวิทยาลัยศึกษาเป็นจำนวนมากตามลำดับ คือ สาธารณะเกี่ยวกับ ส่วนประกอบทางการศึกษาและการจัดการศึกษา อันได้แก่ สาธารณะด้านการจัดการศึกษา ซึ่ง ประกอบด้วย สาธารณะย่อยเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนและกระบวนการบริหารการศึกษา สาธารณะ ด้านบริบททางการศึกษา สาธารณะด้านผู้เรียน สาธารณะด้านผลิต สาธารณะด้านเนื้อหา และสาธารณะด้าน หลักสูตร และมีการศึกษาจำนวนน้อยในสาธารณะด้านพื้นฐานทางการศึกษา การวิจัยทางการศึกษา การศึกษาโครงการ และสาธารณะที่ไม่เกี่ยวกับการศึกษา บริบทและวิธีการวิจัยของข้อความรู้อันมีค่า ที่มหาวิทยาลัยศึกษา ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยประยุกต์ และเป็นการศึกษาในปัจจุบันขณะที่ทำการวิจัยโดย ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย โดยเฉพาะประเภทการสำรวจ ใช้ข้อมูลการประเมินสภาพหรือ พฤติกรรมตามการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง รองลงมาคือ ข้อมูลสภาพจริงหรือพฤติกรรมจริง มีเพียง ส่วนน้อยที่เป็นข้อมูลในลักษณะผลการประเมินสภาพหรือพฤติกรรมโดยผู้วิจัยหรือผู้ช่วยวิจัย และ

ข้อมูลที่เป็นความคิดเห็นทั่วไป โดยเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลนั้นเป็นแบบสอบถามมากที่สุด ระดับการศึกษาที่ศึกษามากที่สุด คือระดับมัธยมศึกษา มีการศึกษาในระดับก่อนประถมศึกษาเพียงเล็กน้อย งานส่วนใหญ่เป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับหลายวิชา รองลงมาคือการศึกษาเกี่ยวกับวิชาทางด้านทักษะ คือ คณิตศาสตร์ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ สำหรับแหล่งข้อมูลที่ใช้มากที่สุด คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษา ส่วนพื้นที่ที่เก็บรวบรวมข้อมูลมีกระจายทั้ง 4 ภาค แต่เน้นจังหวัดใหญ่ ภาคที่มีการเก็บข้อมูลมากที่สุด คือ ภาคกลาง โดยเฉพาะกรุงเทพมหานคร

พรชัย ตั้งวิกข์ (2532) ได้ทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2511 - 2530 โดยวิเคราะห์ในด้านกระบวนการวิจัย รวมงานทั้งสิ้น 281 เล่ม ผลการวิจัยมีดังนี้ เนื้อหาวิชาทางเทคโนโลยีทางการศึกษาที่ทำงานวิจัยกันมากที่สุด คือ การวิจัยเกี่ยวกับกราฟฟิค ส่วนมากเป็นการวิจัยประเภททดลองเกี่ยวกับสื่อ ระดับการศึกษาที่เกี่ยวข้องส่วนมากศึกษาในระดับประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยส่วนมากคือ แบบสอบถาม และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนมากใช้สถิติอ้างอิง คือ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สุรเดช พันธุวิเศษ (2532) ได้ทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาการศึกษานอกระบบโรงเรียนในประเทศไทย พุทธศักราช 2519 ถึง 2529 โดยทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาการศึกษานอกระบบโรงเรียน มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวม 242 เล่ม ผลการวิจัยมีดังนี้ ผู้ทำวิทยานิพนธ์ของทั้ง 4 สถาบัน เป็นชายและหญิงจำนวนเท่ากันและมีอายุอยู่ในช่วง 26 - 30 ปี มากที่สุด และส่วนใหญ่อาชีพรับราชการ ส่วนใหญ่ไม่ได้รับทุนอุดหนุนในการทำวิจัย ยกเว้นมหาวิทยาลัยศิลปากร ผู้ทำวิทยานิพนธ์เกินกว่าครึ่งได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย ปีที่ผลิตวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาการศึกษานอกระบบโรงเรียนของทั้ง 4 สถาบัน มากที่สุด คือ ปี พ.ศ. 2528 ประเภทของการวิจัยส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนใหญ่ใช้ค่าความถี่ ร้อยละและอัตราส่วนมากที่สุด ประชากรหรือกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ใช้ประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนผู้ร่วมโครงการหรือกิจกรรม พื้นที่ศึกษา ส่วนใหญ่ใช้พื้นที่ในเขตกรุงเทพมหานคร

นุชนาฏ วรรณชนะศักดิ์ (2534) ได้ทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกการบริหารการศึกษาระหว่างปีพุทธศักราช 2522 ถึงพุทธศักราช 2532 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิชญ์โลก โดยทำการศึกษาระดับมหาบัณฑิต จำนวน 220 เล่ม ผลการวิจัยมีดังนี้ ลักษณะของการวิจัย เป็นการวิจัยเชิงบรรยายประเภทการสำรวจ โรงเรียนมากที่สุด เนื้อหาที่ทำการวิจัย มีเนื้อหาเกี่ยวกับการบริหารโรงเรียนในด้านการบริหารบุคลากรมากที่สุด ลักษณะของ

ประชากร ใช้ประชากรหรือกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้บริหารโรงเรียนมากที่สุด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ใช้แบบสอบถามมากที่สุด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติภาคบรรยายมากที่สุด ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ระดับการศึกษาที่ทำการวิจัย โรงเรียนประถมศึกษามากที่สุด

นุชนาฏ ปัจจุบัน (2536) ได้ทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ระหว่างปีพุทธศักราช 2529 ถึงพุทธศักราช 2534 มหาวิทยาลัยนเรศวร โดยทำการศึกษาวเคราะห์วิทยานิพนธ์ จำนวน 72 เล่ม ผลการวิจัยมีดังนี้ ประเภทของการวิจัย เป็นการวิจัยเชิงทดลองมากที่สุด เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า เป็นการวิจัยเชิงทดลองรูปแบบ RANDOMIZED CONTROL GROUP PRETEST POSTTEST DESIGN มากที่สุด สำหรับการวิจัยเชิงบรรยายพบว่า เป็นการสำรวจโรงเรียนมากที่สุด เนื้อหาที่ทำการวิจัยเป็นเนื้อหาจิตวิทยามากที่สุด เพื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า เป็นจิตวิทยานุคลิกภาพมากที่สุด สำหรับเนื้อหาการแนะแนวพบว่าเป็นการแนะแนวเกี่ยวกับปัญหาส่วนตัวและสังคมมากที่สุด ในด้านขอบข่ายบริการแนะแนวพบว่าเป็นการบริหารจัดวางตัวบุคลากรมากที่สุด ประชากรหรือกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียน นักศึกษามากที่สุด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมมากที่สุด เพื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า เป็นแบบสอบถามมากที่สุด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นสถิติภาคบรรยายมากที่สุด เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า ใช้ค่าเฉลี่ยมากที่สุด สำหรับสถิติภาคอ้างอิงพบว่า ใช้ T – TEST มากที่สุด ระดับการศึกษาที่ทำการวิจัย เป็นการวิจัยในระดับมัธยมศึกษามากที่สุด

จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช (2527) ได้ทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุญชฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรการสอน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวนวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาทั้งหมด 40 ฉบับ โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา ข้อค้นพบของงานวิจัย มีดังนี้ วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุญชฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรการสอน ส่วนใหญ่มีเนื้อหาสาระด้านการเรียนการสอน รองลงมา คือ ด้านหลักสูตร และด้านการศึกษาทั่วไป ประเภทการวิจัยของวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ คือ การวิจัยเชิงพัฒนา เนื้อหาสาระที่สังเคราะห์ได้จากข้อค้นพบของวิทยานิพนธ์ คือ รูปแบบการสอนต่าง ๆ ระบบการสอน เทคนิควิธีสอนแบบต่าง ๆ หลักสูตรวิชาต่าง ๆ รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรด้านการเรียนการสอน สมการทำนายผลการเรียนด้านต่าง ๆ โครงการจัดการศึกษา และเกณฑ์ประเมินหลักสูตรและการสอน

วิมล ธนะแก้ว (2537) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้ระเบียบวิธีวิจัยและระเบียบวิธีทางสถิติในวิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2528 - 2533 จำนวน 197 เรื่อง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมและจำแนกประเภทวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้พบว่าเป็นระเบียบวิธีเชิงบรรยายมากที่สุด โดยมีลักษณะเป็นการสำรวจและมีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายหรือบรรยายปรากฏการณ์ เพื่อให้รู้และเข้าใจ ส่วนระเบียบวิธีทางสถิติ ส่วนใหญ่ใช้

แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง และนำเสนอข้อมูลโดยใช้ตารางมากที่สุด ส่วนสถิติอ้างอิงใช้การทดสอบพารามตริก รองลงมาใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและมีการเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธีการเซฟเฟ่ ด้านการตีความหมายข้อมูลใช้การตีความหมายจากสถิติ และ/หรือการวิเคราะห์เนื้อหาจากข้อมูลที่เป็นข้อความ

นัยนา พรหมสุรางค์ (2539) ได้ทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น ปีการศึกษา 2528 - 2537 โดยทำการศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ จำนวน 88 เล่ม ผลการวิจัยมีดังนี้ วิทยานิพนธ์ซึ่งแบ่งตามประเภทของการวิจัย คือ และนวัตกรรมการสอนที่มีผู้ทำวิจัยมากที่สุด คือ การวิจัยการผลิตสื่อการสอน วัตถุประสงค์ของการวิจัยที่มีผู้ทำมากที่สุด คือ การทำวิจัยเพื่อพิสูจน์ทฤษฎี รูปแบบการวิจัย เป็นการวิจัยเชิงทดลอง วิทยานิพนธ์ส่วนมากศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างของประชากร ศึกษาจากนักเรียนระดับประถมศึกษา วิทยานิพนธ์ส่วนมากศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างของประชากร ศึกษาจากนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ระดับการศึกษาที่เกี่ยวข้องมากที่สุด คือ ระดับประถมศึกษา

วลัยพร ศรีเชียงราย (2544) ได้ทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2537 - 2539 โดยทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์จำนวน 389 เรื่อง เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบตรวจสอบรายการและวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติร้อยละและพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย รองลงมา คือ การวิจัยเชิงทดลอง ประเด็นที่ทำการวิจัยส่วนใหญ่มุ่งสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาความต้องการและแนวทางแก้ไขปัญหาลดลดจนการทดลองวิธีสอนแบบต่าง ๆ หรือทดลองการใช้สื่อประกอบการสอน หรือการสร้างเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เครื่องมือส่วนใหญ่เป็นแบบสอบถามและยังมีการสร้างเครื่องมืออื่น ๆ ประกอบ เช่น ชุดการสอน แผนการสอน โปรแกรมการทดลองต่าง ๆ ให้ตรงกับจุดประสงค์ที่ศึกษา ในการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนใหญ่ใช้สถิติภาคบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ ส่วนสถิติอ้างอิง มีการใช้อย่างกระจายในบางสาขาวิชา การนำเสนอข้อมูลส่วนใหญ่นำเสนอด้วยความเรียง ประกอบด้วยตาราง และมีเพียงวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาการศึกษานอกระบบที่เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ เป็นการศึกษาที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ประเภทการวิเคราะห์เอกสาร (Documentary Research) โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาลักษณะของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือ ที่เคยทำการวิจัยมาแล้วระหว่างปี พ.ศ. 2535 – 2545 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช และ เพื่อศึกษาลักษณะของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือจำแนกตามเนื้อหาวิชาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยการบรรยายสรุปลักษณะทั่ว ๆ ไปเชิงปริมาณของงานวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้ คือ

1. ประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1 ประชากร

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ วิทยานิพนธ์ของนักศึกษาปริญญาโทด้านการสอนที่เกี่ยวข้องในด้านการเรียนแบบร่วมมือของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ระหว่างปี พ.ศ. 2535 – 2545 จำนวน 58 เรื่องได้จากการสืบค้นจากฐานข้อมูล

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบวิเคราะห์วิทยานิพนธ์

2.2 วิธีดำเนินการในการสร้างเครื่องมือ ประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

2.2.1 ศึกษาเอกสาร เกี่ยวกับการวิเคราะห์งานวิจัยด้วยเทคนิค

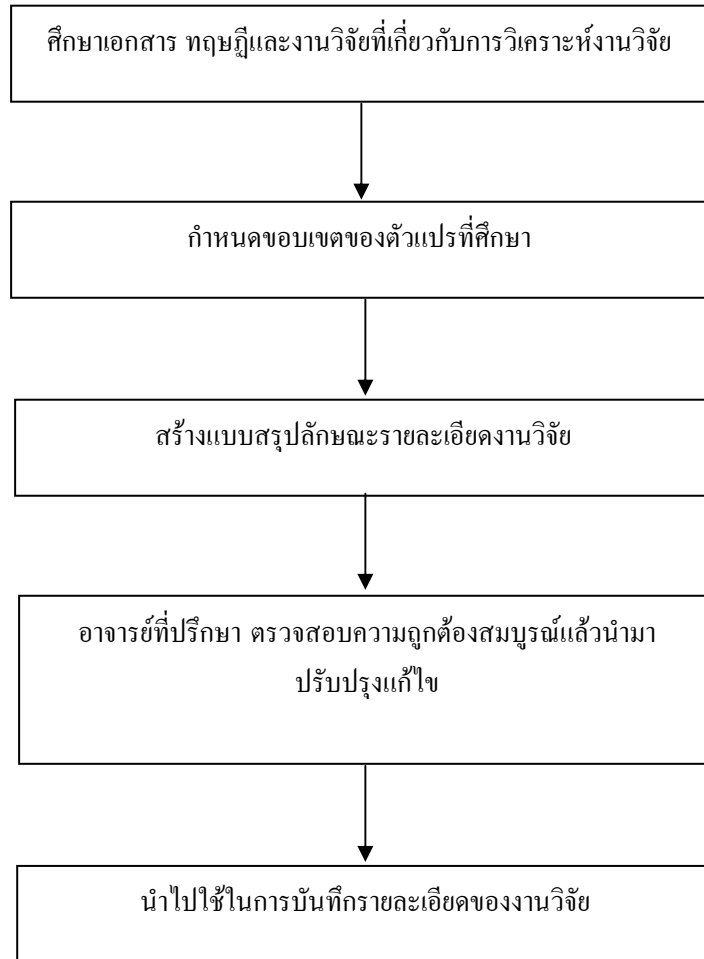
การวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสรุปลักษณะรายละเอียดงานวิจัย

2.2.2 กำหนดขอบเขตของสิ่งที่ต้องการศึกษา ซึ่งประกอบด้วยลักษณะของงานวิจัยในเรื่อง สถาบันที่สำเร็จการศึกษา ปีที่พิมพ์การศึกษา ประเภทของงานวิจัย กลุ่มสาขาวิชา เทคนิคที่ใช้ รูปแบบการวิจัย จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง ระดับการศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้

2.2.3 สร้างแบบสรุปลักษณะรายละเอียดงานวิจัยให้สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการศึกษา ซึ่งแบบสรุป ดังกล่าวประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ดังนี้ คือ

- 1) ข้อมูลเบื้องต้นของงานวิจัย มีข้อความเกี่ยวกับ ชื่อเรื่อง ชื่อ-สกุล ผู้ทำการวิจัย สถาบัน ปีที่พิมพ์งานวิจัย
- 2) รายละเอียดเกี่ยวกับงานวิจัย มีข้อความเกี่ยวกับ กลุ่มสาขาวิชาเนื้อหาการวิจัย การเรียนแบบร่วมมือ รูปแบบการวิจัย ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ระดับการศึกษาของประชากรที่ใช้ในการวิจัย คุณภาพ เครื่องมือวิจัย และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
- 3) ผลการวิจัยวิเคราะห์ตามลักษณะเนื้อหาวิชา
 - (1) นำแบบวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ ไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความสมบูรณ์ ถูกต้องแล้วนำมาทำการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อีกครั้ง
 - (2) จัดพิมพ์แบบสรุปสาระสำคัญของงานวิจัย เพื่อนำไปใช้บันทึกข้อมูลของวิทยานิพนธ์ทั้งหมดต่อไป
 - (3) จัดทำคู่มือประกอบแบบสรุปสาระสำคัญของการวิจัย เพื่อใช้ประกอบในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแสดงได้ดังภาพ

ภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการสร้างแบบสรูปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการในการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 สํารวจรายชื่อวิทยานิพนธ์ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือ ของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ระหว่าง พ.ศ. 2535-2545

3.2 ค้นหาเอกสารวิทยานิพนธ์และทำการศึกษารายละเอียด

3.3 บันทึกข้อมูลลงในแบบวิเคราะห์วิทยานิพนธ์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้คือ

4.1 นำข้อมูลลักษณะวิทยานิพนธ์จากแบบวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ มาแจกแจงความถี่ของข้อมูล หาค่าร้อยละ และนำเสนอในรูปแบบตาราง และบรรยายประกอบ

4.2 นำข้อมูลลักษณะของวิทยานิพนธ์จำแนกตามเนื้อหาวิชาที่ใช้มาแจกแจงความถี่ของข้อมูลหาค่าร้อยละและนำเสนอในรูปแบบของตารางและบรรยายประกอบ

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สรุปลักษณะรายละเอียดของวิทยานิพนธ์ โดยใช้การแจกแจงความถี่และร้อยละ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์งานวิจัยการเรียนรู้แบบร่วมมือ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ระหว่างปี พ.ศ. 2535 – 2545 จำนวน 58 เรื่อง ผู้ศึกษาเสนอผลการวิเคราะห์ตามลำดับดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ลักษณะทั่วไปของงานวิจัยที่ศึกษาประกอบด้วย

- 1.1 สถาบันที่จบการศึกษา
- 1.2 ปีที่พิมพ์งานวิจัย
- 1.3 ตัวแปรที่ศึกษา
- 1.4 กลุ่มสาขาวิชา
- 1.5 เทคนิคที่ใช้ในการวิจัย
- 1.6 รูปแบบการวิจัย
- 1.7 กลุ่มตัวอย่าง
- 1.8 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
- 1.9 ระดับการศึกษาของประชากร
- 1.10 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 1.11 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ลักษณะดังกล่าว โดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละและบรรยายประกอบปรากฏในตารางที่ 4.1 - ตารางที่ 4.11 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่าง
ปี พ.ศ. 2535 - 2545 จำแนกตามสถาบัน

สถาบันการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	32	55.17
2. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	12	20.69
3. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช	14	24.14
รวม	58	100.00

จากตารางที่ 4.1 เมื่อพิจารณาตามสถาบันการศึกษาที่นักศึกษาได้รับอนุมัติสำเร็จ
การศึกษาระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545 โดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่า
สถาบันการศึกษาที่นักศึกษาได้รับอนุมัติสำเร็จการศึกษาระหว่างปี พ. ศ. 2535 - 2545 มากที่สุดคือ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 32 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.17 รองลงมาคือ
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช จำนวน 14 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 24.14 น้อยที่สุดคือมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 12 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 20.69 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ. ศ. 2535 - 2545
จำแนกตามปีที่ได้รับอนุมัติให้สำเร็จการศึกษา

ปีที่ได้รับอนุมัติให้สำเร็จการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
2535	3	5.17
2536	4	6.90
2537	2	3.45
2538	3	5.17
2539	2	3.45
2540	9	15.52
2541	10	17.24
2542	7	12.07
2543	11	18.97
2544	7	12.07
2545	0	0.00
รวม	58	100.00

จากตารางที่ 4.2 เมื่อพิจารณาตามปีที่ได้รับอนุมัติให้สำเร็จการศึกษาระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545 โดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัยที่นำมาวิเคราะห์การเรียนการสอนแบบร่วมมือ พบว่าปี พ. ศ. 2543 เป็นปีที่นักศึกษาได้รับอนุมัติให้สำเร็จการศึกษามากที่สุด จำนวน 11 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.97 รองลงมาคือปี พ. ศ. 2541 จำนวน 10 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 17.24 น้อยที่สุดในปี พ.ศ. 2545 ไม่พบงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือที่ได้รับอนุมัติให้สำเร็จการศึกษา

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ. ศ. 2535 - 2545
จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1. ตัวแปรเดียว	14	24.14
2. สองตัวแปร	39	67.24
3. สามตัวแปร	5	8.62
รวม	58	100.00

จากตารางที่ 4.3 เมื่อพิจารณาจำนวนตัวแปรที่ ศึกษาโดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละ
ของงานวิจัย พบว่าการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือมีการใช้สองตัวแปรมากที่สุด จำนวน 39
เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 67.24 รองลงมาคือ การใช้ตัวแปรเดียวจำนวน 14 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ
24.14 น้อยที่สุดคือสามตัวแปร จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 8.62 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545
จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา

สาขาวิชา	จำนวน	ร้อยละ
1. ภาษาไทย	11	18.97
2. คณิตศาสตร์	13	22.41
3. วิทยาศาสตร์	11	18.97
4. สังคมศึกษา	10	17.24
5. ภาษาอังกฤษ	2	3.45
6. สุขศึกษาและพลศึกษา	2	3.45
7. ดนตรีและนาฏศิลป์	1	1.72
8. การงานและเทคโนโลยี	2	3.45
9. ไม่ระบุสาขาวิชา	6	10.34
รวม	58	100.00

จากตารางที่ 4.4 เมื่อพิจารณาตามสาขาวิชาที่ศึกษา โดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่าสาขาวิชาหรือเนื้อหาที่ใช้ในการทำงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือมากที่สุดเป็นวิชาคณิตศาสตร์ จำนวน 13 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.41 รองลงมาคือสาขาวิชาภาษาไทยและวิทยาศาสตร์ วิชาละ 11 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.97 น้อยที่สุดในสาขาวิชาดนตรีและนาฏศิลป์ จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.72

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545
จำแนกตามเทคนิคที่ใช้ในการวิจัย

เทคนิคที่ใช้ในการวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
1. เทคนิค STAD	6	10.34
2. เทคนิค TGT	0	0.00
3. เทคนิค TAT	0	0.00
4. เทคนิค CIRC	1	1.72
5. เทคนิค Jigsaw	5	8.62
6. เทคนิค Jigsaw II	1	1.72
7. เทคนิค Learning Together	0	0.00
8. เทคนิค Group Investigation	15	25.86
9. ไม่ระบุเทคนิค	30	51.72
รวม	58	100.00

จากตารางที่ 4.5 เมื่อพิจารณาเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือในการวิจัยโดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่าเป็นงานวิจัยที่ไม่ระบุเทคนิคการใช้ มากที่สุด จำนวน 30 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 51.72 รองลงมาได้แก่ เทคนิค Group Investigation จำนวน 15 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 25.86 น้อยที่สุดได้แก่ เทคนิค CIRC และ เทคนิค Jigsaw เทคนิคละ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.72 และไม่พบงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือที่ใช้เทคนิค TGT เทคนิค TAT และเทคนิค Learning Together

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ. ศ. 2535 - 2545
จำแนกตามรูปแบบการวิจัย

รูปแบบการวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
1. เชิงทดลอง	58	100.00
2. บรรยาย	0	0.00
3. พรรณนา	0	0.00
รวม	58	100.00

จากตารางที่ 4.6 เมื่อพิจารณาเทคนิคในการวิจัยของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ พบว่าใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองทั้งหมดจำนวน 58 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 100.00

ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ. ศ. 2535 - 2545
จำแนกตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
1. ต่ำกว่า 30 คน	8	17.79
2. 30-50 คน	13	22.41
3. 60-100 คน	26	44.83
4. มากกว่า 100 คน	11	18.97
รวม	58	100.00

จากตารางที่ 4.7 เมื่อพิจารณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 -100 คน มีการใช้มากที่สุด จำนวน 26 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 44.83 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 - 50 คน จำนวน 13 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.41 น้อยที่สุดได้แก่กลุ่มตัวอย่างที่จำนวนต่ำกว่า 30 คน จำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 17.79

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545
 จำแนกตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
1. 1 กลุ่ม	6	10.34
2. 2 กลุ่ม	44	75.86
3. 3 กลุ่ม	6	10.34
4. 4 กลุ่ม	1	1.72
5. มากกว่า 4 กลุ่ม	1	1.72
รวม	58	100.00

จากตารางที่ 4.8 เมื่อพิจารณาจำนวนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ โดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้มากที่สุดได้แก่ 2 กลุ่ม จำนวน 44 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 75.86 รองลงมาคือ 1 กลุ่มจำนวน 6 เรื่อง และ 3 กลุ่ม จำนวน 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10.34 น้อยที่สุดได้แก่จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม จำนวน 1 เรื่องและจำนวนกลุ่มตัวอย่าง มากกว่า 4 กลุ่ม จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.72

ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนรู้แบบร่วมมือ ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545
จำแนกตามระดับการศึกษาของประชากร

จำแนกตามระดับการศึกษาของประชากร	จำนวน	ร้อยละ
1. ก่อนประถมศึกษา	3	5.17
2. ประถมศึกษา	18	31.03
3. มัธยมศึกษา	31	53.45
4. อาชีวศึกษา	0	0.00
5. อุดมศึกษา	6	10.34
6. การศึกษานอกระบบโรงเรียน	0	0.00
รวม	58	100.00

จากตารางที่ 4.9 เมื่อพิจารณาระดับการศึกษาที่ใช้ ในการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่าระดับการศึกษาที่ทำการวิจัยจำนวนมากที่สุดได้แก่มัธยมศึกษา จำนวน 31 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 53.45 รองลงมาคือประถมศึกษา จำนวน 18 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 31.03 น้อยที่สุดได้แก่ ระดับก่อนประถมศึกษาจำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 5.17 และไม่พบงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือระดับอาชีวศึกษาและการศึกษานอกระบบโรงเรียน

ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนรู้แบบร่วมมือ ระหว่าง ปี พ.ศ. 2535 - 2545
จำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
1. แบบทดสอบ	8	8.70
2. แบบวัดทัศนคติ	10	10.90
3. แบบสัมภาษณ์	0	0.00
4. แบบสำรวจ	1	1.87
5. แบบทดสอบ	56	60.87
6. แบบสังเกต	3	3.26
7. แบบประเมิน	14	15.22
8. แบบสรุป	0	0.00
รวม	92	100.00

จากตารางที่ 4.10 เมื่อพิจารณาเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่าเครื่องมือที่มีการใช้มากที่สุดคือแบบทดสอบ จำนวน 56 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 60.87 รองลงมาได้แก่ การใช้แบบประเมินจำนวน 14 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 15.22 น้อยที่สุดได้แก่แบบสำรวจและไม่พบงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ใช้เครื่องมือแบบสัมภาษณ์และแบบสรุปในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ตารางที่ 4.11 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่าง ปี พ.ศ. 2535 - 2545
 จำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด ที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

จำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
สถิติพื้นฐาน		
1. ร้อยละ	4	4.82
2. ค่าเฉลี่ยเลขคณิต	8	9.34
3. มัชฌิม , ฐานนิยม , พิสัย	1	1.20
4. ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	10	12.05
5. อื่น ๆ	1	1.20
สถิติอ้างอิง		
6. การทดสอบค่าที	45	54.22
7. การวิเคราะห์ความแปรปรวน	3	3.61
8. การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบมี 2 ตัวแปร	2	2.41
9. การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม	8	9.34
10. การเปรียบเทียบพหุคูณ	10	12.05
รวม	83	100.00

จากตารางที่ 4.11 เมื่อพิจารณาสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือโดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่า มีการใช้สถิติอ้างอิงการทดสอบค่าที มากที่สุด จำนวน 45 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 54.22 รองลงมาได้แก่การใช้สถิติพื้นฐาน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำนวน อย่างละ 10 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 12.05

2. ผลการวิเคราะห์ลักษณะของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ จำแนกตามเนื้อหาวิชา

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการวิเคราะห์งานวิจัย การเรียนแบบร่วมมือของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ที่ได้รับอนุมัติจบการศึกษาระหว่างปี พ.ศ. 2535 – 2545 จำนวน 58 เรื่อง สรุปผลการวิเคราะห์ได้ว่างานวิจัยทางด้านการเรียนแบบร่วมมือ เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทั้งหมด 58 เรื่อง แบ่งตามสาขาวิชาได้ดังตารางที่ 4.4 ซึ่งงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยในเนื้อหาวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และสังคมศึกษา

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ลักษณะของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือในเนื้อหาวิชาดังกล่าว ผลปรากฏในตารางที่ 4.12 - 4.21 ในเรื่องต่อไปนี้

- 2.1 สถาบันที่สำเร็จการศึกษา
- 2.2 ปีที่พิมพ์การวิจัย
- 2.3 ประเภทของงานวิจัย
- 2.4 เทคนิคที่ใช้ในการเรียนแบบร่วมมือ
- 2.5 รูปแบบการวิจัย
- 2.6 ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
- 2.7 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
- 2.8 ระดับการศึกษาของประชากร
- 2.9 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 2.10 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือในสาขาวิชา ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามสถาบันการศึกษาที่ได้รับอนุมัติสำเร็จการศึกษา

สถาบันการศึกษา	ภาษาไทย ($n_1 = 11$)		คณิตศาสตร์ ($n_2 = 13$)		วิทยาศาสตร์ ($n_3 = 11$)		สังคม ($n_4 = 10$)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.	6	54.54	5	38.46	5	45.45	8	80.00
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	1	9.09	3	23.08	4	36.37	1	10.00
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช	4	36.37	5	38.46	2	18.18	1	10.00

จากตารางที่ 4.12 เมื่อพิจารณาตามสถาบันการศึกษาที่ได้รับอนุมัติสำเร็จการศึกษาระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 โดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่างานวิจัยในเนื้อหาวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่ได้รับอนุมัติให้สำเร็จการศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คิดเป็นร้อยละ 54.54, 38.46, 45.45 และ 80.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามปีที่ได้รับอนุมัติสำเร็จการศึกษา

ปีที่ได้รับอนุมัติ สำเร็จการศึกษา	ภาษาไทย (n ₁ = 11)		คณิตศาสตร์ (n ₂ = 13)		วิทยาศาสตร์ (n ₃ = 11)		สังคม (n ₄ = 10)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2535	-	-	1	7.69	-	-	-	-
2536	1	9.09	1	7.69	-	-	1	10.00
2537	2	18.18	-	0.00	-	-	-	-
2538	1	9.09	1	7.69	1	9.09	-	-
2539	-	-	1	7.69	-	-	5	50.00
2540	1	9.09	2	15.38	-	0.00	-	-
2541	1	9.09	2	15.38	5	45.45	3	30.00
2542	2	18.18	-	0.00	2	18.18	-	-
2543	3	27.27	3	23.07	3	27.27	1	10.00
2544	1	9.09	2	15.38	-	-	-	-
2545	-	-	-	-	-	-	-	-

จากตารางที่ 4.13 เมื่อพิจารณาตามปีที่ได้รับอนุมัติสำเร็จการศึกษาระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 โดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่างานวิจัยที่ใช้เนื้อหาวิชาภาษาไทยได้รับอนุมัติให้สำเร็จการศึกษามากที่สุดในปี พ. ศ. 2543 จำนวน 3 เรื่องคิดเป็นร้อยละ 27.27 วิชาคณิตศาสตร์ได้รับอนุมัติสำเร็จการศึกษามากที่สุดในปี พ. ศ. 2543 จำนวน 3 เรื่องคิดเป็นร้อยละ 23.07 วิชาวิทยาศาสตร์ได้รับอนุมัติสำเร็จการศึกษามากที่สุดในปี พ. ศ. 2541 จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 45.45 และในวิชาสังคมได้รับอนุมัติสำเร็จการศึกษามากที่สุดในปี พ.ศ. 2540 จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 50.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.14 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	ภาษาไทย (n ₁ = 11)		คณิตศาสตร์ (n ₂ = 13)		วิทยาศาสตร์ (n ₃ = 11)		สังคม (n ₄ = 10)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ตัวแปรเดียว	-	-	3	23.07	3	27.27	-	-
สองตัวแปร	11	100.00	8	61.53	8	72.73	10	100.00
สามตัวแปร	-	-	1	-	-	-	-	-

จากตารางที่ 4.14 เมื่อพิจารณาตามตัวแปรที่ศึกษา ของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 โดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่างานวิจัยที่ใช้เนื้อหาวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษาส่วนใหญ่ใช้ตัวแปรที่ศึกษาสองตัวแปร คิดเป็นร้อยละ 100, 61.53, 72.73, และ 100 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.15 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามเทคนิคที่ใช้ในการวิจัย

เทคนิคที่ใช้ในการวิจัย	ภาษาไทย (n ₁ = 11)		คณิตศาสตร์ (n ₂ = 13)		วิทยาศาสตร์ (n ₃ = 11)		สังคม (n ₄ = 10)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เทคนิค STAD	-	-	-	-	-	-	2	20.00
เทคนิค Jigsaw	-	-	-	-	1	9.09	-	-
เทคนิค Jigsaw 2	-	-	-	-	-	-	4	40.00
เทคนิค TAT	-	-	-	-	-	-	-	-
เทคนิค Learning Together	-	-	-	-	-	-	-	-
เทคนิค CIRC	-	-	-	-	-	-	-	-
เทคนิค Group Investigation	2	18.18	3	23.07	2	18.18	-	-
ไม่ระบุเทคนิคที่ใช้	9	81.82	10	76.92	8	72.73	4	40.00

จากตารางที่ 4.15 เมื่อพิจารณาตามเทคนิคที่ใช้ในการวิจัยของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 โดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่างานวิจัยในเนื้อหาวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ส่วนใหญ่ไม่ระบุเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือที่ใช้ คิดเป็นร้อยละ 81.82, 76.92 และ 72.73 ตามลำดับ ส่วนงานวิจัยใน เนื้อหาสังคมศาสตร์ ส่วนใหญ่ใช้เทคนิค Jigsaw 2 และไม่ระบุเทคนิคที่ใช้ คิดเป็นร้อยละ 40

ตารางที่ 4.16 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยที่นำมาวิเคราะห์การเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามรูปแบบการวิจัยดังนี้

สถาบันการศึกษา	ภาษาไทย ($n_1 = 11$)		คณิตศาสตร์ ($n_2 = 13$)		วิทยาศาสตร์ ($n_3 = 11$)		สังคม ($n_4 = 10$)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เชิงทดลอง	11	100.00	13	100.00	11	100.00	10	100.00
บรรยาย	-	-	-	-	-	-	-	-
พรรณนา	-	-	-	-	-	-	-	-

จากตารางที่ 4.16 เมื่อพิจารณาตามรูปแบบการวิจัยของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 โดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่างานวิจัยในเนื้อหาวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา ต่างก็ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองทั้งสิ้น

ตารางที่ 4.17 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

ขนาดของกลุ่ม ตัวอย่าง	ภาษาไทย (n ₁ = 11)		คณิตศาสตร์ (n ₂ = 13)		วิทยาศาสตร์ (n ₃ = 11)		สังคม (n ₄ = 10)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 30 คน	2	18.18	1	0.00	1	9.09	1	10.00
30 – 50 คน	5	45.46	1	7.69	6	54.54	2	20.00
60 – 100 คน	3	27.27	6	69.94	2	18.18	5	50.00
มากกว่า 100 คน	1	9.09	5	38.46	2	18.18	2	20.00

จากตารางที่ 4.17 เมื่อพิจารณาตามขนาดของกลุ่มตัวอย่างระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 โดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่างานวิจัยที่ศึกษาเนื้อหาวิชาภาษาไทยและวิทยาศาสตร์ ส่วนใหญ่ใช้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 30-50 คน คิดเป็นร้อยละ 45.46 และ 54.54 ตามลำดับ งานวิจัยในเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์และสังคมศาสตร์ส่วนใหญ่ใช้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 60-100 คน คิดเป็นร้อยละ 69.94 และ 50.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.18 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนกลุ่ม ตัวอย่าง	ภาษาไทย ($n_1 = 11$)		คณิตศาสตร์ ($n_2 = 13$)		วิทยาศาสตร์ ($n_3 = 11$)		สังคม ($n_4 = 10$)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1 กลุ่ม	-	-	2	0.00	2	18.18	-	-
2 กลุ่ม	10	90.91	6	7.69	8	72.73	9	90.00
3 กลุ่ม	1	9.09	2	69.94	1	9.09	1	10.00
4 กลุ่ม	-	-	1	38.46	-	-	-	-
มากกว่า 4 กลุ่ม	-	-	1	7.69	-	-	-	-

จากตารางที่ 4.18 เมื่อพิจารณาตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 โดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่างานวิจัยที่ศึกษาเนื้อหาทั้งวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา ส่วนใหญ่ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 90.91 , 69.94, 72.73 และ 90.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.19 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามระดับการศึกษาของประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ระดับการศึกษาของประชากร	ภาษาไทย (n ₁ = 11)		คณิตศาสตร์ (n ₂ = 13)		วิทยาศาสตร์ (n ₃ = 11)		สังคม (n ₄ = 10)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ก่อนประถมศึกษา	-	0.00	-	0.00	-	0.00	-	0.00
ประถมศึกษา	-	0.00	6	46.15	4	36.36	-	0.00
มัธยมศึกษา	11	100.00	5	38.46	7	63.64	10	100.00
อุดมศึกษา	-	0.00	1	7.69	-	0.00	-	0.00

จากตารางที่ 4.19 เมื่อพิจารณาตามระดับการศึกษาของประชากรที่ใช้ในการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปีพ. ศ. 2535 – 2545 โดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่างานวิจัยที่ศึกษาเนื้อหาวิชาภาษาไทยและสังคมศึกษาทั้งหมดร้อยละ 100.00 อยู่ในระดับมัธยมศึกษา งานวิจัยที่ศึกษาเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 46.15 และงานวิจัยที่ศึกษาเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 63.64

ตารางที่ 4.20 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	ภาษาไทย (n ₁ = 11)		คณิตศาสตร์ (n ₂ = 13)		วิทยาศาสตร์ (n ₃ = 11)		สังคม (n ₄ = 10)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
แบบทดสอบ	11	78.57	13	76.47	11	84.62	10	83.33
แบบวัดทัศนคติ	3	21.43	4	23.53	2	15.38	2	16.67

จากตารางที่ 4.20 เมื่อพิจารณาตามเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 โดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัย พบว่าแบบทดสอบ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยที่ศึกษาเนื้อหาวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษามากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 78.57, 76.47, 84.62 และ 83.33 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.21 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 จำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	ภาษาไทย ($n_1 = 11$)		คณิตศาสตร์ ($n_2 = 13$)		วิทยาศาสตร์ ($n_3 = 11$)		สังคม ($n_4 = 10$)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
T - test	11	84.62	13	76.48	11	78.58	10	90.91
การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว	-	0.00	2	17.76	1	7.14	-	0.00
การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง	-	0.00	2	17.36	-	0.00	1	9.09
การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม	2	15.38	-	17.76	2	14.28	-	0.00

จากตารางที่ 4.21 เมื่อพิจารณาตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ. ศ. 2535 – 2545 โดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัยที่ศึกษาเนื้อหาวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา ส่วนใหญ่ใช้การทดสอบค่าที่เป็นสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลคิดเป็นร้อยละ 84.62 , 76.48 ,78.58 และ 90.91 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์งานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ เพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ระหว่างปีพ.ศ. 2535 – 2545 จำนวน 58 เรื่อง ซึ่งสรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะได้ดังนี้

1. สรุปการวิจัย

ผลการวิจัยกล่าวถึง

- 1.1 วัตถุประสงค์
- 1.2 ประชากร
- 1.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 1.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 1.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 1.6 ผลการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์

1.1.1 เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปโดยภาพรวมของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2545 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

1.1.2 เพื่อศึกษาลักษณะของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือ จำแนกตามเนื้อหาวิชาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน

1.2 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ วิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาโทด้านการสอนที่เกี่ยวข้องในด้านการเรียนแบบร่วมมือของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ระหว่างปี พ.ศ. 2535 – 2545 จำนวน 58 เรื่อง ได้จากการสืบค้นจากฐานข้อมูล

1.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบวิเคราะห์วิทยานิพนธ์

1.3.2 วิธีดำเนินการในการสร้างเครื่องมือ ประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

1) ศึกษาเอกสาร เกี่ยวกับการวิเคราะห์งานวิจัยด้วยเทคนิค

การวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสรุปลักษณะรายละเอียดงานวิจัย

2) กำหนดขอบเขตของสิ่งที่ต้องการศึกษา ซึ่งประกอบด้วยลักษณะของงานวิจัยในเรื่อง สถาบันที่สำเร็จการศึกษา ปีที่พิมพ์การศึกษา ประเภทของงานวิจัย กลุ่มสาขาวิชา เทคนิคที่ใช้ รูปแบบการวิจัย จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง ระดับการศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้

3) สร้างแบบสรุปลักษณะรายละเอียดงานวิจัยให้สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการศึกษา ซึ่งแบบสรุป ดังกล่าวประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ดังนี้ คือ

(1) ข้อมูลเบื้องต้นของงานวิจัย มีข้อความเกี่ยวกับ ชื่อเรื่อง ชื่อ-สกุล ผู้ทำการวิจัย สถาบัน ปีที่พิมพ์งานวิจัย

(2) ละเอียดเกี่ยวกับงานวิจัย มีข้อความเกี่ยวกับ กลุ่มสาขาวิชาเนื้อหา การวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ รูปแบบการวิจัย ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ระดับ การศึกษาของประชากรที่ใช้ในการวิจัย คุณภาพ เครื่องมือวิจัย และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

(3) ผลการวิจัยวิเคราะห์ตามลักษณะเนื้อหาวิชา

ก. นำแบบวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ ไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความสมบูรณ์ ถูกต้องแล้วนำมาทำการแก้ไขปรับปรุงตาม คำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อีกครั้ง

ข. จัดพิมพ์แบบสรุปสาระสำคัญของงานวิจัย เพื่อนำไปใช้บันทึก ข้อมูลของวิทยานิพนธ์ทั้งหมดต่อไป

ค. จัดทำคู่มือประกอบแบบสรุปสาระสำคัญของการวิจัย เพื่อใช้ ประกอบในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการในการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.4.1 สืบจากรายชื่อวิทยานิพนธ์ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือ ของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ระหว่าง พ.ศ. 2535 - 2545

1.4.2 ค้นหาเอกสารวิทยานิพนธ์และทำการศึกษารายละเอียด

1.4.3 บันทึกข้อมูลลงในแบบวิเคราะห์วิทยานิพนธ์

1.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้คือ

1.5.1 นำข้อมูลลักษณะวิทยานิพนธ์จากแบบวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ มาแจกแจงความถี่ของข้อมูล หาค่าร้อยละ และนำเสนอในรูปแบบตาราง และบรรยายประกอบ

1.5.2 นำข้อมูลลักษณะของวิทยานิพนธ์จำแนกตามเนื้อหาวิชาที่ใช้มาแจกแจงความถี่ของข้อมูลหาค่าร้อยละและนำเสนอในรูปแบบของตารางและบรรยายประกอบ

1.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สรุปลักษณะรายละเอียดของวิทยานิพนธ์ โดยให้การแจกแจงความถี่และร้อยละ

1.7 ผลการวิจัย

1.7.1 ผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไป

ผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างปี พ. ศ. 2535-2545 โดยคิดเป็นจำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามลักษณะต่าง ๆ ได้เป็นดังนี้

1. งานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือที่ศึกษาในครั้งนี้เป็นงานวิจัยที่ได้รับอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการสำเร็จการศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มากที่สุด ร้อยละ 55.17

2. ปีที่ได้รับอนุมัติให้สำเร็จการศึกษามากที่สุดคือ ปี พ. ศ. 2543 จำนวน 11 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.97 รองลงมาได้แก่ปี พ.ศ. 2541 จำนวน 10 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 17.24

3. ตัวแปรที่ศึกษาเป็นการใช้ 2 ตัวแปรมากที่สุด จำนวน 39 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 67.24

4. งานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 22.41, 18.97, 18.97 และ 17.24 ตามลำดับ

5. การวิจัยการเรียนแบบร่วมมือส่วนใหญ่ ไม่ระบุเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือที่ใช้ คิดเป็นร้อยละ 51.72 และมีการใช้เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือ Group Investigation เป็นลำดับ รองลงมา คิดเป็นร้อยละ 25.86

6. งานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือที่ศึกษาในครั้งนี้นำรูปแบบการวิจัยเชิงทดลองทั้งหมด โดยมีขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้มากที่สุดร้อยละ 44.83 เป็น 60-100 คน จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยการเรียนแบบร่วมมือมากที่สุดร้อยละ 75.86 คือ 2 กลุ่มตัวอย่าง

7. งานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือเป็นงานวิจัยในระดับมัธยมศึกษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.45 รองลงมาเป็นระดับประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 31.03

8. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือมากที่สุด เป็นแบบทดสอบคิดเป็นร้อยละ 60.87

9. สถิติที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือที่ใช้มากที่สุดคือ การทดสอบค่าที คิดเป็นร้อยละ 54.22

1.7.2 การวิเคราะห์ลักษณะของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ จำแนกตามเนื้อหาวิชาที่ศึกษา

งานวิจัย การเรียนแบบร่วมมือระหว่างปี พ.ศ. 2535 – 2545 จำนวน 58 เรื่อง ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา ซึ่งผลการวิเคราะห์ลักษณะของงานวิจัยจำแนกตามเนื้อหาวิชาที่ศึกษาได้เป็นดังนี้

1. ลักษณะของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือที่ศึกษาเนื้อหาวิชาภาษาไทย งานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือที่ศึกษาเนื้อหาวิชาภาษาไทย ระหว่างปี พ.ศ.2535-2545 ในการวิเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้มีจำนวน 11 เรื่อง ซึ่งทุกเรื่องศึกษาสองตัวแปร ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง เป็นการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการทดสอบค่าที งานวิจัยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 57.54) เป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีที่พิมพ์ มากที่สุดคือ ปี พ. ศ. 2543 จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 27.27 ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 81.82)ไม่ระบุเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือที่ใช้ ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 45.46) มีขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 30-50 คน และใช้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 90.91

2. ลักษณะของงานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือที่ศึกษาเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์ งานวิจัยการเรียนแบบร่วมมือที่ศึกษาเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์ ระหว่างปี พ.ศ.2535-2545 ในการวิเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้มีจำนวน 13 เรื่อง ซึ่งทุกเรื่องศึกษาสองตัวแปร ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง เป็นการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการทดสอบค่าที งานวิจัยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 76.48) เป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีที่พิมพ์ มากที่สุดคือ ปี พ. ศ. 2543 จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 23.07 ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 76.92)ไม่ระบุเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือที่ใช้ ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 69.94) มีขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 30-50 คน และใช้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 46.16

3. ลักษณะของงานวิจัยการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ศึกษาเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ งานวิจัยการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ศึกษาเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ระหว่างปี พ.ศ.2535-2545 ในการวิเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้มีจำนวน 11 เรื่อง ซึ่งทุกเรื่องศึกษาสองตัวแปร ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง เป็นการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการทดสอบค่าที งานวิจัยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 45.45) เป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีที่พิมพ์ มากที่สุดคือ ปี พ. ศ. 2541 จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 45.45 ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 72.73)ไม่ระบุเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ใช้ ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 45.46) มีขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 30-50 คน และใช้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 72.73

4. ลักษณะของงานวิจัยการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ศึกษาเนื้อหาวิชาสังคมศึกษา งานวิจัยการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ศึกษาเนื้อหาวิชาสังคมศึกษาระหว่างปี พ.ศ.2535-2545 ในการวิเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้มีจำนวน 10 เรื่อง ซึ่งทุกเรื่องศึกษาสองตัวแปร ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง เป็นการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการทดสอบค่าที งานวิจัยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 80.00) เป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีที่พิมพ์ มากที่สุดคือ ปี พ. ศ. 2540 จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 50.00 ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 40.00)ไม่ระบุเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ใช้ ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 50.00) มีขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 60-100 คน และใช้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 90.00

2. อภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปโดยภาพรวมของงานวิจัยการเรียนรู้แบบร่วมมือปรากฏว่า งานวิจัยการเรียนรู้แบบร่วมมือในระหว่างปี พ. ศ. 2535 –2545 ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยที่มีรูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง ศึกษาตัวแปร 2 ตัวแปร ใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ความเหมาะสมในการทำการวิจัยการเรียนรู้แบบร่วมมือ และส่วนใหญ่งานวิจัยการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการศึกษาในเชิงของการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และเพื่อให้ได้ข้อมูลของงานวิจัยที่เชื่อถือได้มากที่สุด

งานวิจัยส่วนใหญ่ไม่ระบุเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ใช้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะงานวิจัยการเรียนรู้แบบร่วมมือในปัจจุบันเป็นการผสมผสานเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่หลากหลายเข้าด้วยกันเพื่อให้มีประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมากที่สุด

งานวิจัยส่วนใหญ่ศึกษาการเรียนแบบร่วมมือในระดับมัธยมศึกษา เนื้อหาวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือ อาจจะใช้ในการจัดการเรียนของระดับมัธยมศึกษาซึ่งได้ผลดีกว่าในระดับการศึกษาอื่น อีกทั้งนักเรียนเข้าใจคำสั่งการเรียนรู้ได้ง่ายและต้องการที่จะฝึกในเรื่องของการมีส่วนร่วมในการทำงาน และฝึกการอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้อาจจะมีสาเหตุมาจากการที่ผู้ทำการศึกษานำผลของการเรียนแบบร่วมมือจาก 3 แหล่งการศึกษาด้วยกัน ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ซึ่งสถาบันการศึกษาเหล่านี้เปิดทำการสอนภาคมัศึกษามากกว่าการศึกษาในระดับอื่น ๆ

3. ข้อเสนอแนะการวิจัย

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 ครูผู้สอน สามารถใช้ข้อมูลจากผลการวิจัยเป็นพื้นฐานสำหรับการนำวิธีการเรียนแบบร่วมมือใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อไป

3.1.2 นักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา สามารถใช้ในการทำการวิจัยต่อไปได้

3.1.3 ผู้บริหาร สามารถใช้ผลการวิจัย เป็นแนวทางในการแนะนำครู ให้ใช้การเรียนแบบร่วมมือสำหรับสอนและทำการวิจัยในชั้นเรียนได้

3.1.4 มีงานวิจัยหลายเรื่องที่ยังคงพบเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของโรงเรียน ทั้งงานวิจัยเชิงสำรวจและเชิงทดลองควรเผยแพร่งานวิจัยไปยังผู้เกี่ยวข้องต่อไป

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 การวิเคราะห์งานวิจัยการเรียนการสอนแบบร่วมมือ พบว่า ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการใช้แผนการสอน โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือกับการสอนตามคู่มือครู ควรพิจารณาให้ทำงานวิจัยที่มีความหลากหลาย เป็นการหาความสัมพันธ์ / องค์ประกอบ / หรือปัจจัย และอยู่ในประเด็นและขอบเขตของเนื้อหา งานวิจัยที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติได้แนะนำไว้

3.2.2 รูปแบบของการวิจัย ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งปรากฏว่างานวิจัยทุกเรื่องใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองหมด ดังนั้นควรพิจารณาใช้รูปแบบการวิจัยอย่างอื่น เช่น การวิจัยในรูปแบบของการบรรยาย , การวิจัยในรูปแบบการพรรณนา หรือใช้การศึกษาเชิงสหสัมพันธ์ การศึกษาแนวโน้ม การสังเคราะห์งานวิจัยให้หลากหลาย

3.2.3 ควรส่งเสริมให้ทำการวิจัยในทุกระดับการศึกษา เพราะจากการวิเคราะห์งานวิจัย พบว่า เน้นหนักในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาเป็นส่วนใหญ่ ควรเน้นในระดับการศึกษาอาชีวศึกษา การศึกษานอกระบบโรงเรียน การศึกษาก่อนประถมศึกษา

3.2.4 ประชากร / กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษามีสถานภาพเป็นนักเรียน หรือนักศึกษาเป็นส่วนใหญ่ ควรมีการศึกษากับประชากร หรือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษา เช่น บุคลากร / เจ้าหน้าที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผู้ปกครอง ภูมิปัญญาชาวบ้าน ผู้ทรงคุณวุฒิทางการศึกษา

3.2.5 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ควรส่งเสริมให้นักศึกษาใช้เครื่องมือที่หลากหลายในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งจากการวิเคราะห์งานวิจัยการเรียนการสอนแบบร่วมมือ พบว่า แบบสัมภาษณ์ แบบสรุป ไม่มีการนำมาใช้ในการวิจัยเลย เนื่องจากอาจจะไม่เหมาะสม การวิเคราะห์ค่อนข้างสลับซับซ้อน ซึ่งมีการใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลมากที่สุด คือ แบบทดสอบ ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลจัดกรองทำงานง่ายกว่า ไม่สลับซับซ้อน

3.2.6 ควรมีการวิเคราะห์งานวิจัยการเรียนการสอนแบบร่วมมือของมหาวิทยาลัยต่างๆ ร่วมกันเพื่อศึกษาเปรียบเทียบ และสรุปรวมข้อค้นพบต่างๆ ซึ่งจะเป็นอย่างมากในการทำวิจัยของนักศึกษาต่อไป

3.2.7 ควรมีการศึกษาแนวโน้มสภาพการวิจัยของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือว่ามีแนวโน้มการวิจัยไปทางทิศทางใด

3.2.8 ควรมีการส่งเสริมให้มีการวิเคราะห์งานวิจัยในเรื่องการจัดการเรียนการสอนอื่นๆ เพื่อให้ทราบข้อสรุปที่เป็นภาพรวมของงานวิจัย และข้อค้นพบใหม่ๆ ที่น่าสนใจ เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาและพัฒนางานวิจัยอย่างมาก

3.2.9 ควรมีการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้เทคนิค Meta Analysis

3.2.10 ควรนำวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพมาใช้ในการวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ เพื่อศึกษาข้อมูลเชิงลึกของการเรียนแบบร่วมมือ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรทิณา แก้วสอน (2537) “การวิเคราะห์ห่อถักงานวิจัยในสาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2529-2532” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและการประเมินผล บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- กฤษณา เลิศสำราญ (2529) “การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง องค์ประกอบบางประการ ซึ่งไม่ใช่ความสามารถทางสติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ โดยใช้การวิเคราะห์แบบเมตต้า” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- กัญญา ลินทรตันศิริกุล (2540) “หน่วยที่ 14 การวิจัยเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียน” ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการวิจัยหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน* พิมพ์ครั้งที่ 2 หน้า 223 – 352 นนทบุรี สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- เกรียงศักดิ์ คัมภีรา (2539). “การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในประเทศไทย” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแนะแนว และให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน กอปรประเมินผลการศึกษา (2534) “รายงาน ประเมินผลแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530 – 2534) ระยะครึ่งแผน ระดับมัธยมศึกษา” กรุงเทพมหานคร สำนักนายกรัฐมนตรี
- จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และคณะ (2531) “การวิเคราะห์และสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต” คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย *วิธีวิทยาการวิจัย* 3, 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม): 37 – 48
- ชูชม ธรรมธรรม (2527) “การวิเคราะห์งานวิจัยที่ได้รับรางวัลทางสังคมศาสตร์” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- จิตติมา เจริญกุล (2533) “การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตที่เกี่ยวกับการสอนภาษาไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2518 – 2530” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ทวีป ศิริรัศมี (2525) “การวิจัยทางการศึกษา นครปฐม ; แผนกบริการกลาง” มหาวิทยาลัยศิลปากร

- ทิพย์อาภา บุญรัตน์ (2531) “การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตที่เกี่ยวกับการศึกษา
วิทยาศาสตร์ระดับมัธยมศึกษา” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ทิสนา แคมณีและคนอื่นๆ (2528) รายงานการวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบการฝึกทักษะการทำงาน
กลุ่ม สำหรับนักเรียนประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ธีรชัย เนตรดอนอมศักดิ์ (2538) “การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ในประเทศไทย”
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา ภาควิชา
มัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- นงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวานิช (ม.ป.ป.) รายงานการวิจัยเรื่องการสังเคราะห์งานวิจัย
ทางการศึกษาด้วยการวิเคราะห์ห่อภิมาณและการวิเคราะห์เนื้อหา (ม.ป.ท.)
- นงลักษณ์ วิรัชชัย (2530) “การสังเคราะห์งานวิจัย” วารสารสารานุกรมศึกษาศาสตร์ ฉบับที่ 7:
(พฤษภาคม - พฤศจิกายน 2530)
- นัยนา พรหมสุรางค์ (2539) “การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชา
เทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น ปีการศึกษา 2528 –
2537” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- บุญส่ง นิลแก้วและคณะ (2531) รายงานการวิจัยการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2528 – 2531
- ประจักษ์ วิเชียรศรี (2535) “การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา
ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ปิยะ วงศ์สุกรรม (2539) “การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งแวดล้อมศึกษา
มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2523 – 2537 ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา
และเทคนิคการวิเคราะห์แบบเมตต้า” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาสิ่งแวดล้อมศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล
- เพ็ญแข แสงแก้ว (2541) การวิจัยทางสังคมศาสตร์ พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพมหานคร
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ภัทรา นิคมานนท์ (2539) ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย กรุงเทพมหานคร ทิพย์วิสุทธิ

- ภูมิคุ้มกัน บัญญัติ (2536) “การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ศึกษาในระดับ
ประถมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- วิวัฒน์ ชินะตระกูล (2542) *การวิจัยทางการศึกษา* กรุงเทพมหานคร ที.พี.พรินท์
- รัตติกอ ทิมเจริญ (2531) “การวิเคราะห์ข้อความรู้ในวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย ในช่วงปีการศึกษา 2525 – 2528” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร
มหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ล้วน สายยศ (2536) “หน่วยที่ 4 ระเบียบวิธีทางสถิติบางประการเพื่อการวิจัย” ใน *ประมวล
สาระชุดวิชาการวิจัยหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน* หน้า 351–354 นนทบุรี
สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- วัลย์พร ศรีเชียงราย (2542) *รายงานการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2537 – 2539 คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*
- วิชากร, กรม *รายงานการวิจัยเรื่องการวิจัยสังเคราะห์กระบวนการหลักสูตร หลักสูตรมัธยมศึกษา
ตอนต้น พุทธศักราช 2521* กรุงเทพมหานคร คุรุสภา 2532
- วิมล ชนะแก้ว (2537) “การใช้ระเบียบวิธีวิจัยและระเบียบวิธีทางสถิติในวิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2528 – 2533”
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขามหาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- วิวัฒน์ ยุทธนากรชัย (2528) “การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต วิชา สาขา
ประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช 2513 – 2526” วิทยานิพนธ์
ปริญญา ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขามหาบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย
- สมบูรณ์ บุรศิริรักษ์ (2539) “การสังเคราะห์งานวิจัยคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ด้วยเทคนิควิเคราะห์
เนื้อหา และเทคนิคการวิเคราะห์เมตต้า” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
วิชาเอกเทคโนโลยีทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2535) *แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535
ม.ป.ท.*

- สิงหา จันทริย์วงษ์ (2534) “การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาประชากรศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2519 – 2533 ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาและการวิเคราะห์แบบเมตต้า” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประชากรศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
- สุรางค์ เชิดจระพงษ์ (2530) “การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ระหว่างการสอนด้วยบทเรียนโปรแกรมกับการสอนปกติ โดยการใช้การวิเคราะห์แบบเมตต้า” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- สุวัฒน์ นิยมคำ (2517) *การสอนวิทยาศาสตร์แบบพัฒนาความคิด* กรุงเทพมหานคร วัฒนาพานิช สำนักงานพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (2540 – 2544)* กรุงเทพมหานคร สำนักงานพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2540
- สิริวรรณ ศรีพหล “หน่วยที่ 10 รูปแบบการสอนที่เน้นการเรียนรู้จากกลุ่ม” ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาหลักสูตรและวิทยวิธีทางการสอน* หน้า 148 – 236 พิมพ์ครั้งที่ 2 นนทบุรี สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช 2544
- อุทุมพร จามรมาน (2531) “การสังเคราะห์งานวิจัย: เชงปริมาณ เน้นวิธีวิเคราะห์เมตต้า” กรุงเทพมหานคร ฟีนนี่พับบลิชชิง
- Abobaker, Nagib Mahfood, (1999) “An Investigation of Cooperative Learning for Teaching Large High School Classes in Yemen” (CD-ROM) *Doctoral Dissertation*, University of Idaho, 1995. Abstract from: proquest File: Dissertation Abstracts Ondisc 1996-1997. (Accessed December 15).
- Biuentine, V.E., Levitt, C.A. and Wilson, K.V.(1996) “Collaboration Among Six Persons in a Prisoner’s Dilemma Game” *Psychological Abstract*. 40:10.
- Brandt, Fred John.(1999) “The Effects of Cooperative Learning Abilities” (CD-ROM) *Doctoral Dissertation*, Fordham University, 1995. Abstract available: Proquest File: Dissertation Abstracts Ondisc 1996-1997. (Accessed December 15)
- Dunn, R.(1972) “Team Learning and Circle of Knowledge” *Practical Approaches to Individualization Instruction*. New York: Parker Publishing.

- English, H.B. and English, A.C.(1958) *A Comprehensive Dictionary of Psychological and Psychoanalytical Terms*. London: Longman Green.
- Eysenck, H. (1972) *Psychology is About People*. London: Allen Lane The Penguin Press.
- Gerald, M. (1975) *Cooperation: An Experimental Analysis*. New York: Academic Press.
- Ginlert, H. and Opper, S.(1969) *Piaget's Theory of Intellectual Development: An Introduction*. New Jersey: Prentice Hall.
- Johnson, D.W. and Johnson,T.R.(1987) *Learn, Together and Alone: Cooperative, Competitive, and Individualistic Learning*. (3 ed) New Jersey: Prentice-Hall.
- Johnson, D.W. and others. *Circle of Learning: Cooperation in the Classroom*. Washington D.C.: Association for Supervision and Curriculum Development

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบวิเคราะห์วิทยานิพนธ์

เรื่อง การวิเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ

Analysis of Research on Cooperative Learning Technique

ลำดับที่.....

1. ชื่อเรื่อง _____

2. ชื่อผู้เขียนวิทยานิพนธ์ _____
3. สถาบัน
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
4. ปีที่พิมพ์

☐ พ.ศ. 2535	☐ พ.ศ. 2541
☐ พ.ศ. 2536	☐ พ.ศ. 2542
☐ พ.ศ. 2537	☐ พ.ศ. 2543
☐ พ.ศ. 2538	☐ พ.ศ. 2544
☐ พ.ศ. 2539	☐ พ.ศ. 2545
☐ พ.ศ. 2540	
5. ตัวแปรที่ศึกษา

☐ ตัวแปรเดียว	☐ สองตัวแปร
☐ สามตัวแปร	
6. กลุ่มสาขาวิชา

☐ ภาษาไทย	☐ ภาษาอังกฤษ
☐ คณิตศาสตร์	☐ สุขศึกษาและพลศึกษา
☐ วิทยาศาสตร์	☐ ดนตรีและนาฏศิลป์
☐ สังคมศาสตร์	☐ การงานและเทคโนโลยี
☐ ไม่ระบุสาขาวิชา	

7. เทคนิคที่ใช้ในการวิจัยการเรียนรู้แบบร่วมมือ

☐ เทคนิค STAD	☐ เทคนิค Jigsaw
☐ เทคนิค TGT	☐ เทคนิค Jigsaw II
☐ เทคนิค TAT	☐ เทคนิค Learning Together
☐ เทคนิค CIRC	☐ เทคนิค Group Investigation
☐ ไม่ระบุเทคนิคการใช้	

8. รูปแบบการวิจัย

- เชิงทดลอง
- บรรยาย
- เชิงพรรณนา

9. จำนวนประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

- ต่ำกว่า 30 คน
- 30 – 50 คน
- 60 – 100 คน
- มากกว่า 100 คน

10. จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

- 1 กลุ่ม
- 2 กลุ่ม
- 3 กลุ่ม
- 4 กลุ่ม
- มากกว่า 4 กลุ่ม

11. ระดับการศึกษาของประชากรที่ใช้ในการวิจัย

☐ ก่อนประถมศึกษา	☐ อาชีวศึกษา
☐ ประถมศึกษา	☐ อุดมศึกษา
☐ มัธยมศึกษา	☐ การศึกษานอกระบบโรงเรียน

12. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

☐ แบบสอบถาม	☐ แบบทดสอบ
☐ แบบวัดทัศนคติ	☐ แบบสังเกต
☐ แบบสัมภาษณ์	☐ แบบประเมิน
☐ แบบสำรวจ	☐ แบบสรุป

13. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติพื้นฐาน

- () ร้อยละ
- () ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
- () มัชยฐาน , ฐานนิยม , พิสัย
- () ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติอ้างอิง

- () T - Test
- () การวิเคราะห์ความแปรปรวน
- () การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบมี 2 ตัวประกอบ
- () การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม
- () การเปรียบเทียบพหุคูณ
- () สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
- () การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

ออกแบบโดย : นางสาวชนากานต์ พรานพาน

แบบวิเคราะห์วิทยานิพนธ์

เรื่อง การวิเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ

Analysis of Research on Cooperative Learning Technique

จำแนกตามสาขาวิชา.....

1. ชื่อเรื่อง _____

2. ชื่อผู้เขียนวิทยานิพนธ์ _____
3. สถาบัน
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
4. ปีที่พิมพ์

☐ พ.ศ. 2535	☐ พ.ศ. 2541
☐ พ.ศ. 2536	☐ พ.ศ. 2542
☐ พ.ศ. 2537	☐ พ.ศ. 2543
☐ พ.ศ. 2538	☐ พ.ศ. 2544
☐ พ.ศ. 2539	☐ พ.ศ. 2545
☐ พ.ศ. 2540	
5. ตัวแปรที่ศึกษา

☐ ตัวแปรเดียว	☐ สองตัวแปร
☐ สามตัวแปร	
6. เทคนิคที่ใช้ในการวิจัยการเรียนแบบร่วมมือ

☐ เทคนิค STAD	☐ เทคนิค Jigsaw
☐ เทคนิค TGT	☐ เทคนิค Jigsaw II
☐ เทคนิค TAT	☐ เทคนิค Learning Together
☐ เทคนิค CIRC	☐ เทคนิค Group Investigation
☐ ไม่ระบุเทคนิคการใช้	

7. รูปแบบการวิจัย

- เชิงทดลอง
- บรรยาย
- เชิงพรรณนา

8. จำนวนประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

- ต่ำกว่า 30 คน
- 30 – 50 คน
- 60 – 100 คน
- มากกว่า 100 คน

9. จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

- 1 กลุ่ม
- 2 กลุ่ม
- 3 กลุ่ม
- 4 กลุ่ม
- มากกว่า 4 กลุ่ม

10. ระดับการศึกษาของประชากรที่ใช้ในการวิจัย

- ก่อนประถมศึกษา
- ประถมศึกษา
- มัธยมศึกษา
- อาชีวศึกษา
- อุดมศึกษา
- การศึกษานอกระบบโรงเรียน

11. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- แบบสอบถาม
- แบบวัดทัศนคติ
- แบบสัมภาษณ์
- แบบสำรวจ
- แบบทดสอบ
- แบบสังเกต
- แบบประเมิน
- แบบสรุป

12. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติพื้นฐาน

- ร้อยละ
- ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
- มัชฐาน , ฐานนิยม, พิสัย
- ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติอ้างอิง

- () T - Test
- () การวิเคราะห์ความแปรปรวน
- () การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบมี 2 ตัวประกอบ
- () การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม
- () การเปรียบเทียบพหุคูณ
- () สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
- () การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

ออกแบบโดย : นางสาวชนากานต์ พรานพาน

ภาคผนวก ข

รายชื่อวิทยานิพนธ์การเรียนการสอนแบบร่วมมือที่นำมาวิเคราะห์

รายชื่อวิทยานิพนธ์ที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ
ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ปี พ. ศ. 2535 – 2545

(ปิยาภรณ์ รัตนากรกุล, 2535) ผลของการเรียนแบบร่วมมือ โดยใช้การแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

(จันทนา พรหมศิริ, 2535) แบบการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

(สุพัตน์ เศรษฐมกุล, 2535) แบบการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน

(อนุสรณ์ สุชาติานนท์, 2536) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา และบุคลิกภาพประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ

(กิ่งดาว กลิ่นจันทร์, 2536) ผลการเรียนแบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกมที่มีต่อความสามารถในการอ่าน เข้าใจความภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

(บุษบา โชคช่วยชู, 2536) ผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

(อาภาภรณ์ หวัดสูงเนิน, 2536) ผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

(ขวัญเรือน โพธิ์วิเชียร, 2537) ผลการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม ซี ไอ อาร์ ซี ที ที่มีต่อความสามารถในการอ่าน ความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนระดับประถมศึกษา

(มาลี นรสิงห์, 2537) การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน เพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการเรียนแบบร่วมมือระหว่างกลุ่มที่ใช้กิจกรรมเรียนและไม่ใช้กิจกรรมเรียน

(ปัญญา จินะปัญญา, 2538) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง บวก ลบ คูณ หาร เศษส่วน และเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนซ่อมเสริม โดยวิธีเรียนแบบร่วมมือ และวิธีเรียนตามปกติ

(จิตติมา อุ่่นใจ, 2538) การเปรียบเทียบการคิดแบบอนเคนัยของเด็กปฐมวัยที่ได้รับประสบการณ์การเรียนแบบร่วมมือ กับประสบการณ์ตามแผนปกติ

(จิตติมา จรรยาธรรม, 2538) ผลของการเรียนแบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคการแบ่งกลุ่มละ สัมฤทธิ์ผลที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

(ชวลีพร ปิยสุทธิ์, 2539) กิจกรรมการสอนของอาจารย์พยาบาลเพื่อเสริมสร้างพลังอำนาจของ นักศึกษาพยาบาลในการฝึกภาคปฏิบัติตามการรับรู้ของนักศึกษาพยาบาลสถาบันพระบรมราชชนก

(ชาติชาย ม่วงปฐม, 2539) ผลของวิธีการเรียนแบบร่วมมือ และระดับความสามารถทาง คณิตศาสตร์ที่มีผลต่อการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

(อังคณา ชัยมณี, 2540) การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาไทย เพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกมส์ สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3

(รัชณี มณีโกศล, 2540) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ และความคงทน ทางการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 การหาที่เรียน โดยวิธีการเรียนแบบ ร่วมมือ

(อัญชลี เครือคำขาว, 2540) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม และ พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนวิชาจริยธรรมกับบุคคล โดย การสอนแบบเทคนิคศึกษา กรณีตัวอย่างที่ใช้ในการเรียนแบบร่วมมือ

(ปีทมา ศรขาว, 2540) ผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ และเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสยาม

(กนกพร แสงสว่าง, 2540) การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะการทำงานร่วมกันในรายวิชา ส. 305 โลกของเรา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์กับการสอนตามปกติ

(ปรารณา เกษน้อย, 2540) ผลการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาสังคมศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

(จุฑามาส, 2540) การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และพฤติกรรมการทำงานกลุ่มที่สอน โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคสแตกกับการสอนตามปกติในรายวิชา ส. 401 สังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ

(สุพัตรา ศิริรักษ์, 2540) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา ความสามารถในการแก้ปัญหา และบุคลิกภาพ ประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยวิธีสอนแบบวิธีการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

(ขวัญหทัย สมัครคุณ, 2541) ผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจและความคงทนในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

(จิตนา เล็กล้วน, 2541) ผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

(นลินี ทีหอกำ, 2541) ผลการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง โจทย์ปัญหา และเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

(นิตยา เจริญนิเวศน์นุกูล, 2541) ผลของการใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือประเภทการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกมส์ที่มีการทดสอบย่อยต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

(เปี่ยมสุข กลิ่นเกษร, 2541) กิจกรรมการสอนของอาจารย์พยาบาล เพื่อเสริมสร้างพลังอำนาจของนักศึกษาพยาบาลในการฝึกภาคปฏิบัติ ตามการรับรู้ของนักศึกษาพยาบาลในวิทยาลัยพยาบาล สถาบันพระบรมราชชนก , 2539 ผลของการเรียนแบบร่วมมือต่อพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล

(ประวีดา อนันต์, 2541) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ และทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ขั้นบูรณาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนแบบร่วมมือ และเรียนด้วยวิธีตามปกติ

(ชูศรี ดวงโต, 2541) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องอาหารที่เรียนแบบรอบรู้ แบบร่วมมือ และแบบปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนท่ายางวิทยา จังหวัดเพชรบุรี

(สุมาลี บัวเล็ก, 2541) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ และความสามารถในการแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กระบวนการเรียนแบบร่วมมือ และการสอนตามคู่มือครู

(ประกายแก้ว แปร โลกสูง, 2541) ประสิทธิภาพของวิธีการสอนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ เรื่องโรคขาดสารอาหารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์

(ขวัญหทัย สมัครคุณ, 2541) ผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ และความคงทนในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

(อารมณี ชอบศิลป์ประกอบ, 2542) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหาและบุคลิกประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยวิธีสอนแบบวิธีการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือ เรื่องหลักธรรมในรายวิชา ศ. 018 พระพุทธศาสนาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสีกัน (วัฒนานันท์อุปถัมภ์) กรุงเทพมหานคร

(นรินทร์ กระพี้แดง, 2542) ผลของการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ที่มีต่อทักษะการทำงานร่วมมือและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ระบอบประชาธิปไตยในรายวิชา ส. 402 สังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

(ประยูร ศรีพองใส, 2542) การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น

(มณฑิพย์ เจริญรอด, 2542) ผลของการใช้กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการทำงานร่วมกันในวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวชิรธรรม สาธิต กรุงเทพฯ

(ปิยฉัตร ขาวแก้ว, 2542) ผลของการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ที่มีต่อทักษะการทำงานร่วมกัน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา ส.306 : ประเทศของเรา 4 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีราชินูทิศ จังหวัดอุดรธานี

(รัตนา รักษ์สันติภักดี, 2542) การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมอ้อมโนทัศน์สำหรับเด็กกำพร้าในสถานสงเคราะห์เด็กอ่อน พญาไท กรุงเทพมหานคร

(คุณศรี ศรีพิทักษ์, 2542) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ท.203 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดนครศรีธรรมราชที่เรียนแบบร่วมมือกับเรียนแบบปกติ

(พัชรา สุนทรนันท์, 2543) การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำ และความรับผิดชอบต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยชุดการเรียนการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือ กับการสอนตามคู่มือครู

(วาสนา ไตรวัฒนธงไชย, 2543) การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และความรับผิดชอบต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธี เอสที เอดี กับวิธีการสอนตามคู่มือครู

(วิภาวรรณ บุญส่ง, 2543) ผลของการใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์การอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดเทศบาลเมืองสุพรรณบุรี และของประถมศึกษา

(โฆษิต จตุรัสวัฒนากุล, 2543) ผลของการเรียนแบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคการสอนเป็นกลุ่มที่ช่วยเหลือเป็นรายบุคคลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการถ่ายโอนการเรียนรู้ในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีระดับความสามารถต่างกัน

(นาฎยา ปั่นอยู่, 2543) ผลการเรียนแบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ที่มีต่อชาวอารมณ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

(พัชรี วงษ์สุวรรณ, 2543) ผลของการจัดกลุ่มการเรียนแบบร่วมมือในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาคณิตศาสตร์ที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่

(จิรารัตน์ ไบสูงเนิน, 2543) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนกลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตจากชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนที่มีกิจกรรมกลุ่มร่วมมือที่แตกต่างกัน

(อังค์สุมล เชื้อชัย, 2543) การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความรู้เรื่องเพศศึกษาสำหรับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์

(ศิริพร ทูเครือ, 2543) ผลของการเรียนแบบร่วมมือ โดยใช้แผนผังมโนทัศน์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

(อังค์สุมล เชื้อชัย, 2543) การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความรู้เรื่องเพศศึกษาสำหรับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์

(สุธรรม สอนเลื่อน, 2543) สัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะวอลเลย์บอล ด้วยโปรแกรมการเรียนแบบร่วมมือ และโปรแกรมการเรียนแบบแบ่งกลุ่ม

(ฉันทนา โหมคณดี, 2543) การนำเสนอการออกแบบห้องเรียนคอมพิวเตอร์ เพื่อการเรียนแบบร่วมมือสำหรับชั้นประถมศึกษา

(นิตยา คงเกษม, 2544) ผลของการเรียนแบบร่วมมือที่บูรณาการ กับโยนิโสมนสิกาที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

(วรรณกร หมอชาติ, 2544) ผลของการเรียนแบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ที่มีต่อการรับรู้ ความสามารถของตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

(สัมพันธ์ วงษ์ดี, 2544) การพัฒนารูปแบบการเรียนแบบร่วมมือในรายวิชาพื้นฐานดนตรีนาฏศิลป์ และการละครเพื่อพัฒนาสัมพันธภาพของนักศึกษา : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยพายัพ

(วรรณุช เนตรพิศาลนิส, 2544) การพัฒนารูปแบบการฝึกอบรมผ่านเว็บด้วยการเรียนแบบร่วมมือแบบกรณีศึกษาเพื่อพัฒนาการคิดอย่างมีวิจารณญาณสำหรับพยาบาลวิชาชีพ

(อัมพร ถกมลประจักษ์, 2544) ผลของวิธีการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย(ท 306) และความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดปราจีนบุรี

(ไพโรจน์ เมฆุดทต, 2544) ผลของการเรียนแบบร่วมมือในการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

(จีวพร ตปนิยากร, 2544) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ และความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดนครศรีธรรมราชที่เรียนด้วยวิธีแบบร่วมมือ และวิธีเรียนตามปกติ

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นางสาวชนากานต์ พรานพาน
วัน เดือน ปี เกิด	13 เมษายน 2521
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดน่าน
ประวัติการศึกษา	ม.3 โรงเรียนสตรีศรีน่าน พ.ศ. 2536 ม.6 โรงเรียนสตรีศรีน่าน พ.ศ. 2539 ค.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2539
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี
ตำแหน่ง	ครูผู้สอน